

THOREGON

51

Perry Rhodan 1850

Ernst Vlček

SMRT VE SNU

Přeložil Jiří Podbrdský

Kde najdeš pomoc ty, který hledáš?

Pozemská náboženství slibují mnohé, co se týká posmrtného života nebo reinkarnace.

Měl bys usilovat o tento nejvyšší cíl a nahlížet na tělesný život jako na zkoušku před vstupem do ráje nebo před znovuzrozením.

Toto usilování o vyšší stupeň se však zvrhne ve frašku, když není, kdo by tě vedl k tomuto cíli ze všech nejvyššímu.

Sedivá je všechna teorie...

Prázdné jsou všechny sliby...

Neboť žádný z nesčetných terranských proroků ti neposkytne návod, jak na přání dosáhnout kýženého naplnění. Někteří dokon-

ce jdou tak daleko, že ti zakazují vejít do života po smrti vlastní rukou nebo převést do této vyšší formy bytí někoho ze svých bližních.

Zavírají tobě i tvým bližním dveře, abyste nemohli vejít předčasně do ráje, protože tě nutí, abys snášel tělesné bytí až do přirozené smrti.

Kde je pomocná ruka, jež tě tam doprovodí?

Já ti ji podávám. Dej mi svou ruku ty, který bloudíš a zoufale tápeš, a já tě provedu školou umírání. Ukážu ti cestu do hájemství Goeddy.

(Z učení Dreura, Filozofa na Zemi)

Norman Erengast: prosinec 1291 NGL. I.

„Já, Norman Erengast, jsem poslední Pozemšťan.“

Řekl si to nahlas, aby slyšel onu nepochopitelnou větu z vlastních úst.

Lidstvo bylo vyhlazeno. Možná žilo ještě několik málo jedinců, ale lidstvo, jako takové, přestalo existovat. Alespoň na Zemi. Rozptýleny po celé Mléčné dráze žily ještě miliardy a miliardy těch, klen pocházeli z Terry, a Norman Erengast byl jeden z nich. Dokonce pravý Pozemšťan!

Bylo mu, jako kdyby dostal klackem po hlavě, a zprvu se zdráhal uvěřit hrůznému poznání, že v univerzu existuje moc, která je schopna vymést lidstvo z galaktické scény.

A přitom to všechno začalo docela nevinně...

-> *- ^

Když se Norman Erengast vrátil do Mléčné dráhy, nabral kurz na Snagův dok. Druhá planeta žlutého slunce Eutitty, nacházejícího se ve směru ke galaktickému okraji ve vzdálenosti 4566 světelných let od Sluneční soustavy, se podobala Marsu. Svému jménu vděčila za skutečnost, že si na ní zřídil hlavní základnu kosmický obchodník Snago Pourapoy. Od něj si Norman kdysi koupil -- společně se svým robotem Osvaldem - vesmírný tryskáč o průměru 30 metrů. Nyní letěl k planetárnímu doku, aby si nechal generálně opravit své plavidlo.

DISSENTER byl vlastně ještě docela v pořádku, ale Norman si řekl, že neuškodí, když ho nechá po pěti letech provozu a bezpočtu nalétaných světelných let pořádně prohlédnout.

Jakmile se Pozemšťan dostal do soustavy Eutitty, pokusil se radiově spojit se Snagovým dokem. Nikdo mu neodpovídal. Všude vládl naprostý radiový klid. Zamířil k planetě a přistál na malém kosmodromu, zho-

toveném z glazurovaného pouštního písku, poblíž rozlehlého vrakoviště kosmických plavidel, jež sloužily Snagovi jako zdroj náhradních dílů. Na přistávací ploše parkovalo několik pomocných člunů nejružnějšího původu a křižník třídy VESTA, soukromé plavidlo Snaga Pourapoye.

Nikde se nic nehnulo, Norman nespátřil žádného domorodého insektoida, které Snago zneužíval jako levné pomocné síly. A nikdo neodpovídal na jeho radiové volání. Společně s Osvaldem vystoupili z letounu;

Erengast si nasadil dýchací filtr, protože zdejší atmosféra byla řidká, i když jinak vcelku snesitelná.

Zamířil s robotem k blízké hlavní budově, umístěné mezi dvěma obrovskými nevzhlednými opravárenskými halami. Cestou zakopl o mrtvolu dvou Eutittanů. Insektoidi museli být po smrti poměrně dlouho, neboť z nich zbyly pouze chitínové exoskelety. Z jejich polohy se dalo usoudit, že se navzájem propíchli oštěpy.

Na schodech před hlavní budovou nasel Norman lidskou kostru a na další narazil uvnitř, když krácel k ředitelské kanceláři. Všechno naznačovalo, že smrt zastihla Snagovy podřízené nečekaně, když byli v plné práci.

Co se tu, sakra, stalo? uvažoval zděšený Pozemšťan, který se ještě nikdy předtím necítil v tak hrůzyplné situaci.

Osvald vyslovil domněnku, že Dok přepadli piráti.

Nikde však nezjistili nic, co by nasvědčovalo drancování. Piráti by se byli určitě zmocnili Snagovy lodi a pomocných člunů. Jak se ale zdálo, nezmizelo ani to nejmenší. Zato byla zničena všechna syntronická zařízení. Sice byla napájena energií, ale zjevně nefungovala.

Když Norman došel do ředitelské kanceláře, uviděl naprosto zdevastovaný centrální syntron a u panoramatického okna ležely mrtvolky čtyř lidí. Zamrazilo ho v zádech a měl sto chutí se otočit a utéct, nakonec se

ale ovládl, protože **hořel** zvědavostí dozvědět se, co se tu **stalo**. **Osvald ho** upozornil na poškozený dozorový systém. Ujistil ho ale, že dokáže přečíst a překopírovat **záznamy**.

„Tak jo,“ zachrčel Norman Erengast. „Popadni nosiče dat a padáme odsud!“

O několik hodin později se DISSETER už nacházel celé světelné roky od soustavy Eutitty. Teprve když se dostali dostatečně daleko od zóny možného ohrožení, nechal si Norman od robota přehrát záznamy dozorového systému.

Poslední pocházely z 25. září 1289 NGL a byly tedy staré víc než dva roky. Úplně poslední časový údaj udával 21:33. Pak se zjevně zhroutila celá syntonická síť.

Norman si nechal vrátit záznam o hodinu zpět a pak teprve uviděl první snímky. V Jednotlivých oknech obrazovky znovu probíhaly poslední zaznamenané události v různých částech Doku.

Jedna scéna ukazovala dva domorodé in-sektoidy stojící proti sobě poblíž haldy kosmických vraků. Jejich chitínové krunýře se bronzově leskly v záři reflektorů. Eutittané byli štíhlí a vysocí přes dva a půl metru. Měli dva páry údů; jeden používali k přesunu, druhý, horní pár, tvořily akční paže. V těch svírali oštěpy - které náhle zabodli do země.

Vzápětí k sobě přistoupili a ve složitém ceremoniálu se poplácali po všech čtyřech údech. Trvalo to několik minut a nevypadalo to nijak agresivně, spíš slavnostně. Konečně opět couvli, popadli oštěpy, napřímili je a rozběhli se proti sobě... Jejich mrtvolý už Norman viděl.

V nejrůznějších sekcích Snagova doku se zřejmě odehrávaly podobné scény, neboť všude ležely dvojice probodnutých domorodců ve smrtelném objetí.

Lidé, Snagovi podřízení, se naproti tomu nenapadli. Na záběrech bylo vidět, že většina z nich seděla, jako kdyby právě meditovali. Jiní jevíli známky jistého napětí, jakoby čekali na něco, co muselo neodvratně přijít. Nezdálo se ale, že by se toho obávali,

spíš se tvářili dychtivě. Někteří před smrtí netrpělivě přecházeli sem tam a tékali kolem sebe pohledy, vzhlíželi k obloze a jakoby hleděli do nicoty - nebo do nevyzpytatelné dále.

Jako kdyby se pokoušeli rozeznat cosi neviditelného kolem sebe...

Také spolu tiše rozmlouvali, kdykoli se potkali.

„Proč už nejsme konečně spaseni? Mělo k tomu přece dojít už dávno.“ ozvalo se v jedné chvíli z odposlechového zařízení.

„Jen trpělivost, trpělivost! Nesmíš si zoufat. Překaz sílu a uvolni se, abys mohl lépe prožít nadcházející okamžik.“

„A co když nás Filozof Šálí a jsou to všechno od něj jen plané sliby.“

„Pokud takto smýšlíš, nepochopil jsi nic z jeho učení.“

Norman Erengast se soustředil na výřez obrazovky, na němž byly záběry z kanceláře Snaga Pourapoye. Obchodník stál s dvěma ženami a jedním mužem u panoramatického okna. Nedívali se ven, nýbrž vytvořili jakýsi kruh a oči měli zavřené. Pomalu se otáčeli a mírně se přitom kolébali, jako kdyby se nechali unášet neslyšitelnou melodií.

Normanovi se při pohledu na ně udělalo skoro nevolno. On totiž věděl přesně, jak to dopadne, až dojde k tomu, co tak toužebně očekávali obyvatelé Snagova doku. Přesto nebyl schopen odtrhnout oči od obrazovky.

Vysvícená časomíra ukázala 21:33. Těla čtyř lidí stojících v kruhu se prudce roztrásla, obraz se rozplynul a monitor vzápětí potemněl docela. To byl okamžik, kdy byl na Snagově doku vyhlazen život a zničena veškerá vyspělá technika.

-> A ^

^É Norman Erengast tomu nq^uměl. Po dvou letech přece muselo být všeobecně známo všechno, co se odehrálo na SnagovS doku. Určitě by to bylo vyplavalo na povrch ve chvíli, kdy by se jeden z četných zákazník-

ku pokusil Spojit se Snagem. Nic na planetě . ale nenasvědčovalo tomu, že by ji někdo navštívil poté, co se stala dějištěm všeobecné zkázy.

„Proč si tím zbytečně namáháš mozek, Normane?“ pokáral Erengasta Osvald. „Spoj se jednoduše s některou z terranských základů a podej hlášení!“

Pozemšťan se mamě snažil navázat kontakt se stanicí tíšňového volání. Zmocnilo se ho neblahé tušení, že událost na Snahově F doku měla mnohem širší dosah, než si uměl představit. Neuspěl, ani když se pokusil dozvědět prostřednictvím jednoho terranského zpravodajského kanálu něco o celkové situaci v Galaxii.

Jeho sklíčenost se změnila v paniku a měl co dělat, aby se ovládl. To přece nemůže být pravda! zoufal si v duchu. Po nějaké době narazil konečně na arkonický státní vysílač. Zpočátku pocítil úlevu, ale zanedlouho se ocitl na pokraji šílenství.

Příjem byl dobrý. V obraze se objevil nějaký uniformovaný Arkonidan, který mluvil svou mateřštinou. Translátor v přijímači překládal jeho slova automaticky do interkosma.

„... .prosba žebráků z východní strany Galaxie byla jednoznačně a ostře odmítnuta. Přece není možné, aby se Bluesané točili jako korouhvička ve větru. Talířové hlavy musejí ukázat, že mají pevnou páteř. Dřív se lísali k Pozemšťanům, a teď, když Tolkandové vyhladili Ligu svobodných Pozemšťanů, se plazí před Křišťálovým impériem. Počestný Arkonidan při tom nemůže cítit nic jiného než hnus...“

Norman Erengast dál neposlouchal a v hlavě mu neodbytně duněl úryvek věty ...když Tolkandové vyhladili Ligu svobodných Pozemšťanů... Proto tedy už nevysílá žádná terranská televizní stanice? Přestalo existovat lidstvo jako takové? Kdo jsou Tolkandové? Co se to vlastně stalo v Mléčné dráze za těch pět let co jsem tu nebyl? uvažoval horečně. -

Když lokátory zaznamenaly ve vzdálenosti několika světelných let nepřetržitě hyperprostorové strukturální otřesy, svědčící o silném kosmickém provozu, Norman změnil kurz a zamířil s DISSENTEREM k zjištěnému cíli.

„Jsem opravdu poslední Pozemšťan, Osvalde?“ zeptal se svého robota.

„Tebe to snad trápí?“ odpověděl mu stroj otázkou. „Odkakživa jsi přece nemohl lidi ani vystát. Jinak by ses k nim neobrátil zády. Co je ti tedy po tom, jestli je někdo vyhladil, nebo ne?“

„Něco jiného je stranit se lidí, a něco jiného je vědět, že už neexistují!“ namítl Norman a bezmocně máchl rukou. „Řekni mi, že se mi to jenom zdá! Že Země není mrtvá a Terrania pořád ještě pulzuje životem!“

„Ani mě nenapadne,“ ohradil se Osvald. „Všechno nasvědčuje tomu, že lidstvo přestalo existovat. Smiř se tedy s tím, že jsi poslední Terranec.“

„Zmlkni!“

„Ale pravdu se musíš přece...!“

„Tak už drž hubu!“

Robot poslechl. Byl sice naprogramován i, na námitky, ale také mu bylo vštípeno, že musí bezpodmínečně uposlechnout opakovaný rozkaz. Jeho senzory rovněž uměly rozlišit, kdy jeho velitel míní svá slova opravdu vážně.

„;“
Zatímco DISSENTER absolvoval krátkou, nadsvětelnou etapu, Normanem zmítaly rozporuplné pocity a myšlenky. Sám nechápal, jak jím mohl tak otrást osud lidstva. Lidmi sice pohrdal, ale to, co se stalo, se až nebezpečně dotýkalo i jeho samotného.

Jeho odpor vůči lidem způsobil, že se jim snažil neustále vyhýbat. Proto také koneckonců zmizel v srpnu 1286 NGL v hlubinách vesmíru. Bylo mu jedno, kam se dostane, jen toužil být co nejdál od Mléčné dráhy a tedy i od lidstva.

Možnost úniku se mu naskytla po smrti rodičů. Otec byl tyran a matka pouhá služka, jejíž bezbřehá mateřská láska Normanovi odkakživa děsivě lezla na nervy. Rodiče mu

a bratrovi Alexandrovi zanechali skromné jmění. Jeho díl stačil Normanovi na koupi vesmírného tryskáče schopného dálkových letů — opotřebovaného, ale poměrně zachovalého disku o průměru třicet metrů.

Pokřtil ho na DISSENTER a odletěl co nejdál. Těch pět let samoty si vskutku užil, jak nejlépe dovedl. Stačilo mu bohatě, že mohl rozmlouvat s Osvaldem, kterého mu daroval Snago. Robot nebyl stavěný podle lidských měřítek, vypadal jako metr a půl vysoké vřetené. To bylo jeho dodatečné plus, neboť Norman by jistě nebyl schopen dlouhodobě snášet pohled na humanoidního robota.

Třebaže byl Norman Erengast nepřítel lidstva, neznamenalo to, že by byl vlídnější vůči cizím bytostem; těch si nevážil vůbec. A také se během svého letu ustavičně vyhýbal kontaktům s cizími inteligentními tvory. Dvakrát měl možnost seznámit se s neznámými kosmoplavci, ale pokaždé se odmítl identifikovat a rychle se vypařil.

Do jisté míry měl respekt z Haluťanů. Šlo však o Haluťany minulosti, divoké bojovníky s vrozenou agresivitou. V současnosti si jakž takž ještě považoval kdysi tak zdegenerovaných Arkonidanů. Ti už před delší dobou opět procitli z dekadentní dřímoty a pokoušeli se dobýt Mléčnou dráhu. Včas rozeznali, že evoluce poskytuje čelné postavení pouze silným.

Arkonidanům, kteří byli sice humanoidní, ale nebyli lidmi v prapůvodním slova smyslu, patřila budoucnost. Tím si byl Norman jist, a proto je také potají ctil. Nicméně si bohatě vystačil sám se sebou.

Pět let osamění mu jen prospělo. Přesto se rozhodl k návratu, mimo jiné proto, že potřeboval, aby Snago provedl důkladnou generální opravdu jeho vesmírného disku. Bylo mu ale jasné, že postačí několik málo dní nebo týdnů pobytu mezi lidmi, aby se mu znovu znechutili.

^ A ^

Před kotoučem rudého obra, kterého palubní syntron identifikoval jako Redeye Srifo, poletoval bezpočet kosmických lodí téměř všech galaktických typů: skokanské válce, blueské disky, kulovitá plavidla, kapkovité lodi Topsiderů a spousta dalších. Norman zaměřil dokonce i dvě vesmírné lodi Lingvidů.

Plavidel bylo na tisíce. A pohybovala se bez řádu, vládnoucího v uzavřené formaci. Létala křížem krážem a nahoru dolů a byl div, že se v tomto hemžení nesrazila. Objevovaly se stále nové lodi, a jiné zase mizely. Navíc v kosmu vládl neskutečný radiový chaos.

Erengast se snažil vylovit z něj jednotlivé zprávy, aby se alespoň dozvěděl, co má znamenat tenhle záhadný rej. Podařilo se mu jich několik zachytit, ale všechny se točily kolem Tolkandů.

„Co myslíte, jakou oblast obsadí Tolkandové příště?“

„Těžko říct. Možná jeden z hraničních sektorů Sluneční soustavy. Ale kdo ví? Nejlépe bude zůstat v pohybu.“

„Východní strana je v bezpečí...“

„Taková blbost! Nikdo není schopen čelit Tolkandům. Možná ještě tak Křišťálové impérium. Jenže Arkonidané nevpustí do em třináct nikoho, kdo není jejich.“

„Zamíříme na Fornax. Je sice blízko, ale Tolkandy nezajímá, protože bývalá galaxie Nocturnů není ještě pevně strukturovaná a naprosto necivilizovaná. Kdo se připojí k nám Skokanům...“

„A Já vám říkám, že východní strana je bezpečná!“ stál na svém zřejmě nějaký Bluesan. „Přidejte se k Fóru Raglund! Jen v tomto mocenském bloku máte naději na přežití...!“

„Poletíme do en gé cé šest osm dva dva a připojíme se ke galaktickým strážcům“

„Dobrá, to je rozumné. Pokud je v Místní skupině nějaká síla, schopná postavit se Tolkandům, pak jsou to jen Galaktičtí strážci.“

„Je to zločinecký spolek. A nelze ho legalizovat ani v nejvyšší nouzi...!“

„Zeptej se na onom světě Terranců, jak si pomohli zákonem a řádem!“...

Poslední výrok se zabodl Normanovi do srdce jako trn, a přece došel postupně k závěru, že pouhý odposlech radiogramů mu už nic nového nepřinese. Pochopil, že se musí sám ozvat. Ačkoli bytostně nesnášel vystoupení na veřejnosti, usedl k hyperkomu a vyslal na aktuální frekvenci následující zprávu:

„Hovoří Norman Erengast z DISSENTERU. Jsem Terranec a právě se vracím z dlouholeté cesty po vesmíru. Netuším, co se stalo v Mléčné dráze, a rád bych se dozvěděl něco bližšího o osudu svého národa. Na koho se mám obrátit, abych obdržel patřičné informace?“

Vzápětí se ocitl v záplavě radiogramů. Všechny měly podobný obsah jako ty, které odposlechl předtím, jen byly směřovány osobně jemu. Všichni odesílatelé mu nabízeli, aby se přidal k té či oné alianci, ale ani jeden z nich mu nevysvětlil co se stalo.

Norman našťástí nevěděl svou polohu, a tak nikoho na lodích hemžících se kolem něj nenapadlo, že vysílá právě z malého tryskového letounu. Střehl se odpovědět byt' na jednu z nabídek, aby ho dodatečně nezaměřili.

Přesto se těm, kteří verbovali pro Fórum Raglund, nějak povedlo napíchnout na jeho hyperkom, protože se před ním zničehonic zjevil hologram.

„Jmenuji se Groely Tryszol a jsem vyslanec Fóra Raglund,“ představil se Bluesan drnčivě. „Mrzí mě, co se stalo s tvým národem, Normane Erengaste. Fórum Raglund, které do poslední chvíle těsně spolupracovalo s Ligou svobodných Pozemšťanů, se rozhodlo ujmout všech Terranců, kterým se podařilo na východní straně Galaxie přežít. Společně s blueskými národy Gatasanů, Apasů a dalších, jakož i s Unithany, Akonany, Lingvidy a ostatními bojechtivými národy najdeš nový domov jako spousta jiných lidí před tebou, Normane Erengaste...“

Došlo k poruše a místo Bluesana se náhle objevil Halut'an, který ho oslovil zdvořile, jak měli ve zvyku příslušníci jeho národa: „Zapomeňte na to, co vám slíbil Bluesan, Normane Erengaste. Fórum Raglund má momentálně zájem pouze o to, aby získalo vojáky -tak říkáje potravu pro tolkandské kanóny. Chcete-li se dozvědět něco o osudu svého národa, měl byste se připojit k nám...“

Hologram se celý zkroutil a zdálo se, že každou chvílí exploduje. Z hyperkomu se li- • nulo podivné staccato. Bylo čím dál hlasitější a Norman měl dojem, že mu prasknou; ušní bubínky. Cítil stále větší nevolnost, jako by po něm chňapalo cosi neviditelného a bylo mu, jako kdyby se mu vyvrátilo jeho nejhlubší nitro ven.

Přišli mě zabít Tolkandovfi blesko mu hlavou, zatímco v jeho mozku jako by se odehrávala řetězová exploze. Nebyl vůbec schopen jednat. Jen seděl v pilotní kabině, trpěl nevýslovnými bolestmi a jako v transu vnímal, co se s ním děje. Teprve později se dozvěděl, co se mu v těchto okamžicích přihodilo.

S vypětím všech sil zaznamenal, jak se k jeho DISSENTERU přiblížila skoro na dotek černá halutská loď, zahalila ho poutacím polem a vlekla ho za sebou. Lokátory udávaly celou řadu strukturálních otřesů a vypadalo to, jako by se shromážděné lodi snažily uprchnout všechny najednou. Na monitorech se místo nich začala objevovat neznámá plavidla s výběžky připomínajícími bodliny.

Než stačil Norman Erengast zjistit další podrobnosti, halutská loď přešla do nadsvětelného letu a strhla s sebou tryskáč do hyperprostoru. Bušení okamžitě ustalo a Norman pocítil nevýslovnou úlevu.

2.

„Skenování je charakteristický vedlejší účinek, jímž se ohlašuje přilet tolkandských

ježatek. Jde o velmi nepříjemný fyzický i mentální prožitek - zvlášť pro toho, komu ;

se to přihodí poprvé," vysvětlil Halut'an Eren- '., gastovi, když ho po nadsvětelné etapě po- ;^ zval na palubu své lodi.

Působil impozantním dojmem. Měřil tři a půl metry, měl čtyři silné paže a mohutnou polokulatou lebku vyčnívající na pouhých čtyřicet centimetrů z krčního otvoru kosmického obleku. Když promluvil, zablýskly se mu v ústech dvě řady vražedných špičáků tvrdých jako terkonitová ocel. O to kontrastněji s jeho hrozivým zjevem působily tri dobrácké oči.

Halut'an nebyl sám. Vedle něj stál sice neméně impozantní, ale přece jen o třetinu menší Maahk v nevzhledném kosmickém obleku s průhlednou přilbou, pod níž se převalovala kouřová směs čpavku a metanu halící^ obličej tvora, který potřeboval k životu dýchat metan. "^^

Po Halut'anově pravici stál robot téměř humanoidní postavy, vysoký pouhé dva metry.;

Podle toho, jak mluvil a pohyboval se a jak¹¹!., se mu kolem nohou neustále ovíjel měnícím se chuchvalec plasmy s teleskopickými očima* '., má, poznal Norman Erengast, že má před se-¹!

bou Posbiho.

„Jsem Yamo Dormat, poslední svého dru-;;' hu," představil se Halut'an. Ukázal na Maahka a dodal: „Tohle je Grek 27, s nímž mě svedl dohromady nevyzpytatelný osud. Posbi se jmenuje Elebor a svému Wilíkovi říká Samba - Neptejte se mě ale proč. To opravdu nevím."

„Protože nemůže zůstat chvilku v klidu a rytmicky se svíjí," doplnil Halut'ana Elebor. „Samba je přece staroterranský tanec, ne?"

„To je možné," připustil Norman, který se vůbec nevyznal v historické veteši a bylo mu srdečně jedno, jak se robotův Willy jmenuje. Zajímalo ho mnohem víc něco jiného.

Obrátil se na Halut'ana a ze zdvořilosti použil stejnou starobylou formu oslovení jako on. „Myslíte to vážně, když o sobě tvrdíte,

„Nebo jste to řekl jen tak, aby řeč nestála?"

„Je to pravda a nelze na ní nic změnit," prohlásil Yamo Dormat. „Možná se vesmírem potuluje ještě několik málo Halut'anů, ale v Mléčné dráze jsem rozhodně poslední svého druhu, to je jisté."

Normana obrova slova vyděsila a dojala zároveň. Co musejí být Tolkandové za mocný národ, když dokážou jedním rázem vyhubit dokonce i Halut'any! pomyslel si.

„Určitě se chcete dozvědět, jak zanikla terranská hvězdná říše, co?" zeptal se ho Dormat. „Pokusím se vám to vypovědět co nejstručněji."

: •^M^fe¹

Když se před třemi lety, počátkem prosince 1288 NGL, objevily v Mléčné dráze první ježatky, nikdo ani ve snu netušil, jakou hrozbu v sobě skrývají. Všechno to přitom začalo docela nevinně. Na nejrůznějších místech Mléčné dráhy se vynořily průzkumné oddíly takzvaných Neezů, patrně provedly nějaká měření a zakrátko opět zmizely. Jedinou známkou jejich přítomnosti bylo ono staccatové bušení, neboli skenování, s kterým měl Norman Erengast čest se už seznámit.

Po nich přiletěly bitevníky Gazkarů a dopravní lodi Alazarů označované rovněž jako „inženýři". A lavina zkázy se dala do pohybu. Bylo obsazeno téměř tři sta planet a zahaleno do skenovacího pole. To ochromilo vůli Galaktiků a znemožnilo jim dobýt zpět ztracené světy.

Do té doby nebyl stále ještě znám hlavní záměr invazorů. Neodpovídali na signály a vyhýbali se jakémukoli kontaktu. Raději umírali, než by padli do rukou protivníkovi.

Vše vyvrcholilo tím, když se v Mléčné dráze rozmístilo víc než 200 000 bodlinatých lodí. Tak početné flotile se nemohli Galaktikové postavit. Ježatky navíc měly k dispozici takzvaný koktavý pohon neboli 5D vek-

torový zkreslovač, který znemožňoval Galaktikům přesně zaměřit cíl.

Galaktické národy musely čelit zatím nej-mocnějšimu protivníkovi a jeho záměry jim zůstávaly i nadále naprostou záhadou. Netrvalo dlouho a na scénu nastoupili Eloundarové v elipsovitých lodích, kteří s sebou přivezli vivok. Složili zárodky na dobytých světech, z kterých si udělali jakési líhně. Z Galaktiků se stala rezonanční těla a z vivoku se klubaly všechny čtyři tolkandské národy - Neezové, Gazkarové, Alazarové a Eloundarové. Bylo zjevné, že mají společný původ. Bylo to sice úžasné, ale stále ještě nebyl důvod vyhlášovat všeobecný poplach.

Z vivoku se ovšem začal líhnout ještě pátý tolkandský druh poté, co do Mléčné dráhy dorazily dva další národy - Physandové, „praví inženýři“, a Chaerodové, „koordinátoři“. Ti se také poprvé spojili s Galaktiky a ujistili je, že jim nehrozí žádné nebezpečí. Slíbili, že zarazí nezkrotné dobovačné tažení svých chráněnou a uvedenou všechno opět do pořádku.

Tahle kluzká lež jim ale posloužila pouze k tomu, aby Galaktiky ukolébali. Současně s přiletem koordinátorů a pravých inženýrů se objevil další druh - Filozofové. Při jejich zrození byl vyhlazen veškerý inteligentní život na 52 světech. Zahynuly stamiliony Galaktiků.

A bylo ještě hůř. 52 Filozofů se totiž vyznačovalo schopností dostat se v nulovém čase na místa vzdálená celé světelné roky. Usídlili se takto v nejhustěji obydlených oblastech Mléčné dráhy - mimo jiné na Ferrolu, Topsisu, Olympu - a také na Zemi.

Tam začali šířit své kruhy a zmocňovali se obyvatel jednotlivých planet a posléze se jim podařilo ovládnout celou Sluneční soustavu. A stejně jako předtím Galaktikové byli, naprosto bezmocní tváří v této strašlivé okupaci. Každý, kdo se dostal do sféry Filozofova vlivu, totiž byl vystaven působení jeho pouček.

V okamžiku nejvyšší **nouze** (Seče jen svitla určitá naděje. Národy Mléčné dráhy konečně potlačily vlastní zájmy a uzavíraly spojení, aby mohly bojovat proti společnému nepříteli.

Dokonce i Haluťané vylezli ze své ulity a přispěchali s černými kulovitými loděmi do 47 Tucani, kde si Tolkandové zřídili hlavní základnu. Vyvinuli takzvaný protiskenovací štít, který jim umožňoval proniknout bez úhony do skenovacího pole a tam nerušené působit. Skenovací štít ale fungoval jen u Posbiů. Na druhé straně to znamenalo nemalou posilu, protože Posbiové dali k dispozici část svých fragmentárních lodí.

Navíc na Camelotu zdokonalili pětidimenzionální indifferenční kompenzátor, rušící účinek koktavého pohonu natolik, že se podíl zasažených ježtek zvýšil na padesát procent. Všichni se tedy domnívali, že nyní se dá patřičně čelit tolkandské hrozbě.

^ A ^

„Tenkrát to ale dopadlo všechno jinak,“ pokračoval Yamo Dornat. „Zrovna, když Galaktikové počítali konečně s tím, že by mohli uspět proti Tolkandům, otřásla celou Mléčnou dráhou zpráva, že byl jedním rázem vyhlazen všechnen život v sektoru o průměru několik tisíc světelných let. V této zóně smrti se nacházely Olymp, Topsis, Ferrol a Terra - zkrátka a dobře všech dvaapadesát světů ovládaných Filozofy.“

Haluťan se na chvíli odmlčel, aby umožnil Normanu Erengastovi strávit hrůzostrašné novinky, a pak dodal: „Dodnes, tedy dva roky po katastrofě, nikdo neví, co se skutečně stalo a jaký mocný impuls zapříčinil smrt miliard Galaktiků. Jen tušíme, že za vším stáli Filozofové.“

Pozemšťanovi bylo, jako kdyby dostal kýjem do hlavy. Doufal, že je to všechno jen děsivý sen, z kterého se co nevidět probudí. „Musím se dostat zpátky na Zem,“ hlesl. „Abych se přesvědčil na vlastní oči, co a jak se přihodilo.“

„To máme stejnou cestu," prohlásil Yamo Dormat.

Dao-Lin-H'ay: 21. červen 1289 NGL. 3.

Ještě před třemi týdny působila Dao-Lin-H'ay v Hangayi a neměla v úmyslu se v dohledné době zjevit v Mléčné dráze. Nyní se ale nacházela na palubě fragmentární lodi BOX-1442; scházela poslední nadsvětelná etapa, aby dorazili do galaxie, obývané lidmi.

Posbiové, kteří už dlouho působili v Hangayi jako misionáři, se rozhodli vydat do Mléčné dráhy. Dávno už věděli, že se v galaxii objevili cizí invazori. Protože se situace vyhrcovala čím dál víc, chtěli podpořit Galaktiky.

Dao-Lin-H'ay se tou dobou dostavila na vesmírnou stanici umístěnou poblíž ngmin, domovské soustavy Karaponidů, která sloužila Posbiům jako misie.

„Pozitronicko-biologický" robot jménem Treloor, s kterým udržovala dobré styky už celá léta, ji přijal se slovy: „V misi máme Karaponida, který s tebou chce bezpodmínečně mluvit. Ale pospěš si, Then-No-Tau se chýlí ke konci svých dní."

Dao-Lin-H'ay zpozorněla. To jméno jí připadlo nějak známé, ale nevěděla kam je zařadit. Jakmile vstoupila na jednotku intenzivní péče, spatřila před sebou vyhublého a zcela zesláblého Karaponida.

„Byl jsem s tvým starým na Lokworthu," spustil třaslavým hlasem Then-No-Tau. „Vždyť víš, koho tím myslím - staroušeka, Ronalda Tekenera, mého úhlavního nepřítele. Ani ve snu by mě nenapadlo, že mu jednou zachráním život." Karaponid se uchechtl a zašeptal: „Umírám. Ale Tek je na tom ještě hůř. Stal se z něj díky mentálnímu retardátoru blekotající idiot. Slíbil jsem mu, že tě..."

V té chvíli vydechl Then-No-Tau naposledy.

Dao-Lin-H'ay se nikdy nedozvěděla, co se mu stalo a co ho nakonec připravilo o život. Spontánně se rozhodla, že se přidá k Posbiům, chystajícím se do Mléčné dráhy, a stala se členkou posádky Treloorova BOXU-1442.

Fragmentární lodi Posbiů měly přibližně krychlovitý tvar o délce hrany 2000 metrů. Svému názvu vděčily za skutečnost, že měly na plášti četné výstupky a prohlubně, takže vypadaly tak trochu jako hromada šrotu.

Na palubě BOXU-1442 bylo 2000 Posbiů a stejné množství vysoce inteligentních Wilíků, služebníků centrální plasmy Světa sta sluncí, domoviny Posbiů. Tato metamorfující stvoření mohla nabýt jakéhokoli tvaru a Pozemšťané jim říkali „posbiovské chůvy", protože dovedla halit a ochraňovat těla svých svěřenců. Někdy byla jejich péče natolik všeobjímající, že připravovala robotům nemalá muka.

Dao-Lin-H'ay se nyní tedy nacházela na palubě lodi, směřující k hvězdokupě 47 Tucani. Během letu se podrobně informovala o tolkandské invazi a jejím pozadí. Všechno nasvědčovalo tomu, že národy Mléčné dráhy spějí neodvratně ke zkáze. Zdálo se, že není moci, která by zarazila dobovačné tažení Tolkandů.

U 47 Tucani, vzdálené od Tery 15 000 světelných let, se zformovala mohutná galaktická flotila, k níž patřilo asi 10 000 kosmických plavidel Pozemšťanů a Fóra Raglund a dalších 10 000 černých halutských lodí.

Galaktikové patřičně uvítali přilet 45 fragmentárních lodí, a když se rozneslo, že s Posbi se dostavila také nositelka buněčného aktivátoru Dao-Lin-H'ay, okamžitě musela přijmout signál.

„Jsem SeyfaTixarová," představila se statná Plophosanka středního věku. „Velím křižníku třídy VESTA - HALIFAXU, jednomu z padesáti, které sem poslal Camelot. Vítám tě v Mléčné dráze, Dao-Lin-H'ay!"

„Jak se daří Ronaldu Tekenerovi?" zeptala se bez okolků Kartaniňanka.

„Vzhledem k okolnostem to ujde," odpo-

věděla Seyfa Tixarová zjevně smutně. „Leží v komatu a jeho stav se nemění, pokud vím. Dopravili ho neprodleně na Camelot, kde má nejlepší lékařskou péči...”

„Ráda bych ihned odletěla na Camelot“, vpadla Dao-Lin-H'ay Plophosance do řeči. „Přemístím se k tobě na palubu.“

Seyfa Tixarová už už chtěla něco namítnout, ale Kartaniňanka přerušila spojení. Požádala Treloora, aby jí zajistil transponderový přesun na HALIFAX a na rozloučenou mu řekla: „Děkuji Posbiům za všechno, co udělali pro národy Hangaye! Doufám, že budete pokračovat ve své misijní činnosti, až bude odvrácena tolkandská hrozba. Na shledanou, Treloore!“

„Uděláme, co bude v našich silách“, odpověděl robot. „Na shledanou, Dao-Lin-H'ay!“

Kartaniňanka se přesunula transponderem na palubu HALIFAXU. Seyfa Tixarová ji přijala na velitelském můstku. „Jsem ti dlužná ještě jednu odpověď“, Dao-Lin-H'ay,“ prohlásila. „Nemůžeme hned letět na Camelot za tvým životním druhem. Máme tu práci.“

„Ušetří mě svých sarkasmů, Seyfo,“ odsekla citlivá Kartaniňanka. Neměla tušení, v čem spočívá Plophosančina averze vůči ní, ale dovedla si představit, že jí vyčítá téměř nepřetržitou nepřítomnost na Camelotu. Ani ve snu by ji ale nenapadlo, aby se ospravedlňovala za to, že pracuje pro blaho svého vlastního národa.

Možná ji Seyfa Tixarová nemohla vystát kvůli tomu, že se jako Kartaniňanka spojila s Terrancem. S podobnými předsudky se Dao-Lin-H'ay setkávala rovněž u příslušníků vlastního národa a bylo dost dobře možné, že hodně dalších Galaktiků odsuzuje takové míchání ras jako nepřirozené. Nejspíš k nim patřila i tato Plophosanka.

„Nechci ti nijak bránit ve výkonu tvých povinností,“ pokračovala Dao-Lin-H'ay. „Nemyslela jsem to doslova, když jsem řekla ihned. Beztak bych ráda získala nejdřív lepší přehled o situaci.“

Seyfa Tixarová si uvědomila, že prostřelila. Chtěla se omluvit, ale Kartaniňanka ji zarazila a zvolala: „Jako by se stalo! A teď mě, prosím, informuj o nejnovějším vývoji událostí.“

^ A <>•

Dao-Lin-H'ay už věděla, že byl vyhlazen všechen inteligentní život na 52 z celkem 300 lůňňových planet. Nyní zjistila, že při tomto hromadném zabíjení zřejmě vzešel stejný počet bytostí, jimž se říkalo Filozofové. Ti se zahrnili na svých 52 světech a rozšířili sféry svého vlivu na příslušné sluneční soustavy. Jedním z postižených světů byla také Terra.

„Filozof musel dorazit na Zem ještě dříve, než bylo kolem Sluneční soustavy aktivováno antitemporální slapové pole,“ vysvětlila Kartaniňanka Seyfa Tixarová. „GILGAMEŠ mezitím pole deaktivoval, ale nebylo to nic platné. Už proto, že zatím se mohou ve sféře vlivu Filozofa bez úhony pohybovat pouze nositelé buněčných aktivátorů. Na Zemi jsou Atlan, Nadja a Mila Vandemarovy a snaží se bojovat proti tmnému Filozofovi. Homer G Adams zaparkoval GILGAMEŠ mimo Sluneční soustavu a je s nimi ve spojení.“

„A?“

„Všichni tři nositelé buněčných aktivátorů pronikli do nejvnitřnějšího kruhu Filozofa, který se usadil poblíž Kilimandžára. Pokud jsem ale dobře rozuměla Adamsovi, nedokázala dvojčata zachytit Filozofa, byť jsou schopna prohlédnout jakoukoli strukturu. Vypadá to, jako kdyby tahle záhadná • bytost existovala na dvou úrovních, pokud se dá vůbec mluvit o nějakém tělesném bytí. Jako kdyby se zjevovala na Zemi na úpatí Kilimandžára a současně v nějaké vyšší dimenzi. Musí být velmi mocná. Každopádně se Atlantovi ani Mile a Nadje nepodařilo sejí dostat na kobyllku, ani jí nějak uškodit.“

„Daří se těm třem dobře?“ zajímala se Dao-Lin-H'ay. „Nejsou v ohrožení? Mohou se kdykoli uchýlit do bezpečí?“

„Zdá se, že nepolevují v aktivitě," odpověděla Plophosanka. „Mila a Nadja se pokusily znovu nějak zachytit Filozofa pomocí svých paramentálních schopností. Jak to dopadlo, to zatím nevím. - Je tu ale ještě něco jiného."

Seyfa Tixarová se na chvilku odmlčela, a pak pokračovala: „Stalo se to včera. Do Mléčné dráhy dorazili Chaerodové a Fysandové v několika vlnách v celkem sedmdesáti devíti článkovitých lodích, dlouhých třia dvacet kilometrů. Ze součástí většiny těchto tasemnic byla sestrojena zařízení pro planetární základny ve 47 Tucani. Ale to je jiná kapitola. Jedna z tasemnic přešla na kurz, který znamenal nevyhnutelnou srážku se Zemí. Adams na palubě GÍLGAMESE to sledoval na vlastní oči. Ještě než ale došlo ke srážce, článkový obr zničehonic zmizel. Prostě jen tak, nedošlo k nárazu ani nebyl zaznamenán sebemenší otřes. Vypadalo to, jako kdyby jednoduše proletěl Kilimandžárem. Stalo se to včera přesně v patnáct čtyřicet tři standardního času."

Dao-Lin-H'ay měla co dělat, aby dokázala sledovat Plophosančiny myšlenkové skoky. „Co se z toho dá vyvozovat, Seyfo?" vyhrkla.

„Adams se domnívá, že Filozof navedl vesmírný gigant do jiné dimenzní úrovně, v níž se patrně současně nachází," odpověděla velitelka HALIFAXU. „Aleje to jen čirá spekulace."

Kartaniňanka uvažovala, jestli by raději neměla místo na Camelot letět do Sluneční soustavy a pomoci Atlanovi, Nadje a Mile v boji proti Filozofovi. Pro Teka beztak nemohla udělat absolutně nic. Na druhé straně by si ale do smrti vyčítala, že se mu alespoň nepokusila pomoci, pokud by se jeho stav zhoršil. Kdysi, ještě za Paratauových časů, byla telepatkou.

Tahle schopnost jí zůstala, i když jen v nepatrné míře, a dokázala se vcítit do druhých, hlavně pak do osob, které jí byly blízké. A s Tekem žila už mnoho desetiletí.

Jestliže selhal lékařský um, možná by se jí podařilo proniknout do Tekovy mysli a probrat ho z komatu...

„Dlouhou dobu to vypadalo, jako že máme proti Tolkandům jen nepatrné šance," vyrušila Kartaniňanku ze zamyšlení Plophosanka. „Jejich skenovací pole pro nás byla nepřekonatelná. Od chvíle, kdy se do toho vložili Halut'ané, vypadá situace o něco lépe. Ti se totiž mohou po nějakou dobu pohybovat uvnitř těchto polí. Zatím za to ale pokaždé zaplatili následným poškozením běžného mozku. Přesto nespočetná komanda nalétala na tolkandské planetární základny a dosáhla několika slušných úspěchů. Halut'ané také vyvinuli ochranu proti skenovacímu záření. Je to jakýsi štít, který během akce vypne běžný mozek, takže je aktivován pouze plánovací mozek. To by jim mohlo přinést pronikavý úspěch v boji proti vetřelcům."

Seyfa Tixarová na Kartaniňančin vkus až příliš mluvila. Možná by bylo rozumnější vytáhnout si příslušné informace z databáze na palubě HALIFAXU. Na druhé straně ale by je syntron neposkytl v tak zhuštěné formě.

Přesto byla Dao-Lin-H'ay vděčná, když ji zavolali k interkomu. Ozval se jí metamorfující pečovatel velitele BOXU-1442.

„Dao-Lin-H'ay, musíš přivést Treloora okamžitě k rozumu!" prohlásil Kvádru, který se vytvaroval do kartaninské podoby. „Dělá všechno pro to, aby se vrátil do záhuby. Chce provést akci na Tolku dvacet jedna, což je jeden z tolkandských průmyslových světů."

„Jsou Posbiové imunní vůči skenovacímu záření?" vyhrkla.

„Právě, že ne!" zabodoval Wilík. „Treloor se chce chránit před skenováním nějakým trikem, je ale jisté, že to bude jeho smrt. Zachraň ho, Dao-Lin, zachraň svého přítele Treloora!"

„Za chvíli jsem tam," řekla Kartaniňanka a v duchu uvažovala, co si má myslet o Kvádruově zprávě. Ochránci robotů měli sklon

hodně přehánět. O co ale jde Treloorovi ve skutečnosti?

i Norman Erengast: prosinec 1291 NGL.

•^A

• 3 Kulatá loď Yama Dormata se jmenovala HALPORA. Norman Erengast si nemohl tento výraz nijak spojit s Halut'any a teprve Pos-bi Elebor mu vysvětlil, že jde o název slunce v souhvězdí Andromedy v jehož soustavě se nacházela jako třetí planeta Halpat, na níž našli Halut'ané azyl v období Monosovy vlády.

HALPORA, vlekoucí Erengastův DIS-SENER, nemířil přímo ke Sluneční soustavě. Vyhovovalo to i Pozemšťanovi, neboť si chtěl udělat lepší přehled o situaci a porozhlédnout se po několika světech. Nejprve navštívili Boscykovu hvězdu vzdálenou 6309 světelných let od Sluneční soustavy a její druhou planetu Olymp. V kosmu vládl čilý radiový ruch, a to jak mezi Olympem a několika vesmírnými loděmi, tak mezi loděmi navzájem. Těch bylo asi čtyřicet, většinou menších, a od nich se na první pohled odlišovaly dva obrovské válce, flotilový tendr LSP a klínovité plavidlo, koga. Kosmické hanzy.

Když Yamo Dormat vyslal na Normanovo naléhání signál na kogu, dostalo se jim od neidentifikovatelné osoby příkré odpovědi: „Zmizte, jinak vás budeme atomizovat! Olymp je náš revír!”

V soustavě Orion-Delta, domovině Topsisiderů, vzdálené pouhých 815 světelných let od Sluneční soustavy se jim naskytl podobný obraz. Chyběly jen větší vesmírné lodi.

Také na Topsisidu vládl rušný radiový provoz. Yamo Dormat vyslal signál na planetu, ale nepodařilo se mu navázat spojení s Topsisidery. Ohlásili se zástupci všech možných galaktických národů, v první řadě ti, kteří se zajímali o „obchodní spojení“, ale mezi nimi nebyl žádný Topsisider.

Vega ve vzdálenosti pouhých 27 světél

ných let od Sluneční soustavy byla nejbližší tvrz civilizace neterranského původu. V domovské soustavě Ferronů bylo všechno vzhůru nohama. Mezi 42 planetami proti sobě zuřivě bojovaly kosmické lodi všemožných typů. Válčilo se rovněž na Ferrolu, Rofusu a dalších světech, jak vyplývalo ze změní radiogramů.

Nedalo se však zjistit, kolik stran se vlastně účastní boje. Zdálo se, že se tu pere každý s každým. Zůstávalo také záhadou, proč došlo k takové vřavě.

Výsledkem průzkumného letu byl objev, že oblast, v níž vyhynul veškerý inteligentní život, už opět nebyla pustá. Drancovníci postupně vpadali na světy zbavené vyspělé civilizace a zmocňovali se všeho, co po sobě zanechali neboží majitelé.

„Není zvláštní, že jsme v tomhle sektoru zatím ještě nenarazili na jedinou ježatku?“ podivil se Norman Erengast. „Copak Tolkanďum nesejde na tom, aby bránili dobyté oblasti, zbavené života?“

Yamo Dormat mezitím zahájil poslední několikavteřinovou nadsvětelnou etapu a zamířil ke Sluneční soustavě. Než odpověděl Pozemšťanovi, kroužila HALPORA už vně pásu Plutových prstenců. „Ještě nikdo nikdy neviděl ježatky v tomhle sektoru. Úzkostlivě se mu vyhýbají. Skoro by se dalo říct, že z nějakých náboženských důvodů.“

V té chvíli se vrátil na velitelský můstek Grek-27, který si byl načerpat novou dávku metanové a čpavkové směsi. Zřejmě zaslechl Dormatova slova, neboť se reproduktoru jeho kosmického obleku ozvalo: „Možná se nabízí jednodušší vysvětlení. Třeba považují tuhle oblast za vytěženou a tím za nezajímavou poté, co si zde zřídili litinové planety a nechali vzejít Filozofy.“

„Podle toho by se tedy Tolkanďové nikdy nevraceli do dobytých sektorů?“

„Dá se to předpokládat,“ prohlásil Elebor. „Trvalo to dlouho, než to Galaktikové pochopili. Všichni se vyhýbali oblasti zbavené inteligentního života. Jakmile se ale vrátili

bez úhony první plenitelé s bohatou kořistí, nastala opravdová zlatokopecká horečka."

„Poletíme k Zemi," prohlásil Yamo Dormat suše.

^ A ^

Halut'an zachytil třetí planetu Sluneční soustavy v hologramu, zabírajícím téměř půlku velitelského můstku. Modrá Země stále ještě zářila ve své původní nádheře. Nic nenasvědčovalo tomu, že tam dole nežije jediný člověk.

Pouze v hyperspektru se dalo poznat, že **na** planetu - jakož i na celou Sluneční soustavu - už neproudí žádná energie čerpaná z hyperprostoru a zásobujíc Terranii a ostatní velkoměsta.

V megalopolích bylo mrtvo. Nespotřebovávala se žádná energie, nikdo nelačnil po informacích, neexistovala média, která ustavičně zaplavovala mozky miliard obyvatel stále novými zprávami, soustavou neprolétaly žádné vojenské hlídkové lodi.

Sluneční soustava se stala hrobkou Pozemšťanů, ale nepanoval tu žádný klid. Všude, na Zemi i na ostatních planetách se vznášel parazitický život. Jako by čekal v podzemních dírách na svou šanci, až se zhroutí mocná Liga svobodných Pozemšťanů.

Slétli se sem mrchožrouti a trhali nepřetržitě, nenasytě na kusy mrtvolu pozemšťanské civilizace. Ti nejsilnější si urvávali nejtěžší sousta, ti slabí a malí čekali, až jim spadne do klína nějaký ten drobek. I na ně se však dostalo dost.

Normanu Erengastovi bylo v té chvíli hodně divně. Že bych nakonec lidi přece jenom miloval? napadlo ho v jedné chvíli. Ne, to bylo přehnané, nicméně si musel přiznat, že mu jich bylo alespoň líto.

Najednou si začal vybavovat věci, které předtím potlačoval a které vlastně mluvily ve prospěch lidstva. Byly to sice drobnosti, ale měly velkou váhu. Erengast zanechal na

Zemi bratra. Alexandr a on byli jako oheň a voda. Norman svým bratrem téměř opovrhoval za to, že se dal na politiku, která pro něj osobně byla synonymem korupce. Často se také kvůli tomu hádali.

Nyní zničehonic zatoužil po tom, aby mohl s Alexandrem prohodit alespoň pár slov. Jak rád by napravil všechno, co mu kdysi ve vzteku a povýšeně vmetl do tváře...

,^ x ^

„Podívejte se **na** tenhle uzlíček neštěstí," popíchl robot Osvald svého pána, který si **ho** naprogramoval podle vlastní povahy. „Obávám se, že mu budu muset zase udělit lekci v..."

Norman ho vmžiku deaktivoval; v duchu si poděkoval za to, že si ponechal tuto možnost. Obrátil se na Posbie a požádal ho: „Nemohl bys mi Osvalda přeprogramovat? Už mám po krk těch jeho jízlivostí."

„Opravdu to chceš?" vyhrkl Elebor pochybovačně.

„Ale nechce!" vmísil se do rozhovoru jeho pečovatel Samba. „Potřebuje ho jako svého protivníka. A tedy takového, jaký je teď. Je pro něj zrcadlem, v kterém vidí sama sebe. Teď se mu to momentálně nelíbí. Až ale překoná sentimentální fázi, bude to zase starý nenávidný, zapšklý Norman Erengast. Já tyhle typy znám, najdeš je v každém národě."

„Nechci být nezdvořilý, ale nemohl byste si nechat tyhle pseudofilozofické žvásty na potom?" zahřímal Yamo Dormat. „Provedl jsem pár výzkumů. Jak se ani nedalo jinak očekávat, Sluneční soustava padla do rukou drancovníkům. Plení se tu ovšem vysoce organizovaně. Galaktičtí strážci obsadili všechny planety a na Zemi si zřídili hlavní základnu. Nebude snadné prorazit jejich uzávěru a dostat se nepozorovaně na Terru. Jedinou šanci vidím v tom, že přistaneme někde v pustině a teprve potom se nějak protlučeme k nějaké metropoli."

„Já chci do Terranie," prohlásil Norman

Erengast. „Nic jiného pro mě nepřipadá v úvahu. Při nejhorším se pokusím nějak dohodnout s Galaktickými strážci.“

„Jedna možnost by tu byla,“ řekl Yamo Dormat. „Ta by vás ale mohla přijít draho. Jak jsem se doslechl, udělují Galaktičtí strážci dokonce jakousi licenci jednotlivým drancovníkům. Ta ale rozhodně není levná, a navíc jde o nepoctivý obchod.“

„To je mi fuk. Zaplatím cokoli.“

„Zdá se, že jste se pevně rozhodl,“ odpověděl Yamo Dormat a v hlase mu zaznělo mírné zklamání. „Do tohoto kšeftu já ovšem nejdu, Normane Erengaste, to si musíte vyřídit sám.“

„Tak se s Osvaldem zkrátka a dobře vydáme v tryskáci na Term sami,“ povzdechl si Pozemšťan a reaktivoval robota.

„Nechceš si to přece jen ještě rozmyslet?“ pokusil se ho přemluvit Osvald. „Není příliš radno pouštět se do obchodů s Galaktickými strážci.“ Když vzápětí uviděl, jak Norman bez pozdravu opouští velitelský můstek, obrátil se k Haluťanovi a zeptal se ho: „Počkáte na nás, Yamo Dormate?“

„To se uvidí,“ odpověděl Dormat nezávazně a bylo na něm jasné vidět, jak se mu hrubě nelíbí Erengastovo nevhodné, povýšené chování.

Pozemšťan mezitím dorazil na palubu svého vesmírného disku. Jakmile se na ní objevil i jeho robot, vyvedl DISSETER z poutacího pole a zamířil ke Sluneční soustavě. Když dosáhl poloviční rychlosti světla, vyslal hyperkomem identifikační impuls **na** Term.

Reakce byla bleskurychlá. Na obrazovce se objevil zelený zjizvený obličej nějakého Těžkého. Když si všiml, koho má před sebou, zapískal a užasle vyhrkl: „Snad nejsi Terranec?“

Norman přisvědčil a popravdě uvedl, že se vrátil po letech do Mléčné dráhy a nyní se pokouší nalézt na Zemi nějaké stopy po rodině, kterou na ní zanechal.

„Pro to máme samozřejmě **maximální** po-

chopení,“ řekl Těžký **a tvářil** se jako svatoušek. „Co nám nabídneš **jako** protislužbu za naši vstřícnost?“

„Mám ještě nějaké **úspory**!...“

Těžký se rozchechtal, a když se zpola vzpamatoval, prohlásil. „Ty svoje galaxy si strč, kam chceš. Nestojí ani za fólii, na které jsou vytištěny. Navíc vlastníme Terranskou banku a tedy i tvoje úspory. Musíš přitvrdit. Co ta tvoje létající rohožka. Jak je vybavená?“

„Tryskáč vám nedám!“ vykřikl rozhořčeně Norman Erengast.

„O té kocábce jsem nemluvil,“ uklidnil ho Těžký. „(Určitě máš ale na palubě něco, s čím by ses mohl rozloučit. Třeba pomocný člun, náhradní díly, roboty nebo tak. Tady má hodnotu jenom fungující technika. Nebo si vezmi na tryskáč hypotéku a dej se na určitou dobu do našich služeb. Není to férová nabídka?“

„Mohl bych se zbavit pomocného člunu a náhradních dílů na metagrav,“ prohlásil Norman Erengast váhavě. Zmocňoval se ho plíživý pocit, že se pouští do pěkně pochybného obchodu.

„Tomu říkám jasná řeč!“ zvolal Těžký nadšeně. „Právě jsi získal povolení přistát na kosmodromu v Terranii. Odvolej se na to, že jsi uzavřel dohodu s Norczalou. Dám ti ale jednu dobrou radu, Terrančíku - jen žádné podrazy. Doufám, že nám nechceš podstrčit nějaký šrot!“

Těžký zrušil spojení.

Norman měl pořád ještě možnost odstoupit od podezřelé smlouvy a opustit Sluneční soustavu. Chtěl se však vrátit na Zem za každou cenu. Pohlédl ještě na Osvalda, který se kupodivu do ničeho nemíchal, a pak navedl DISSETER pomocí krátké nadsvětelné etapy na oběžnou dráhu kolem Země.

5.

Terranijský kosmodrom skýtal smutný pohled. Správní budovy se pod palbou promě-

nyly v rozvaliny a všude se válely kostry zřícených kluzáků a menších kosmických plavidel. Proti obzoru se rovněž tyčil vypálený vrak obrovské kulovité lodi.

Přistávací plocha byla zjizvená krátery a hromadily se na ní sutiny. Parkovalo zde jen několik málo malých kosmických lodí. V troskách se hrabali zástupci snad všech galaktických národů a hledali všechno, co by se dalo nějak zhodnotit.

V Terranii šlehaly do výšky plameny a vypadlo to, jako kdyby hořel nějaký velkosklad pohonných hmot. Norman Erengast dostal radiem přidělen přistávací čtverec, a sotva na něj posadil vesmírný letoun, obklopili ho ozbrojenci a půl tuctu robotů. Pozemšťan doptal radiem rozkaz, aby vyložil zboží, které;;
Nabídl k výměně. Poslechl. Ozbrojený humanoid si v doprovodu robota prohlédl pomocný člun a náhradní díly ?:• k metagravu.

„V pořádku," ozval se Normanovi v repro-; duktoru znalec. „Máš povolen čtyřadvacetihodinový pobyt v Terranii. Ani o vteřinu; déle. Pokud překročíš stanovenou lhůtu, zabavíme ti tryskáč."

„Souhlasím," prohlásil Erengast dost ne- • libě. Obrátil se na robota a zavolal: „Pojď, Osvalde, vylezeme ven!" Když byli v přechodové komoře, zeptal se robota: „Proč jsi v poslední době tak zamlklý?"

„Protože jsem došel k závěru, že nejsem potřebný," odpověděl Osvald.

„Odteď se tě budu opět ptát na tvůj názor."

„Dobrá. Dej tedy na mou radu a zajisti tryskáč proti vnějšímu zásahu!" vypálil stroj jako z kulometu. „Galaktickým strážcům není co věřit. Nebyl to šťastný nápad žádat o oficiální povolení přistát. Měl jsi dát na Dormata a..."

„To stačí!" přerušil Pozemšťan příkře robota.

Vystoupili z letounu. Norman uzamkl dálkový ovládáním průlez. Kód byl velmi složitý a nikdo nemohl proniknout dovnitř bez použití násilí. Humanoidní Galaktický stráž

ce, který by klidně mohl vystupovat jako člověk, stál rozkročený na ploše a hlaveň kombimetu, který držel v ruce, směřovala dolů. „Zešíroka se šklebil a odlesky plamenů propůjčovaly jeho lstivému obličejí cosi ďábelského.

„Nemusel jsi to uzamykat, Terrančíku," vykřikl pobaveně. „Smlouva zahrnuje bezpečností záruky. Nikdo se ani nedotkne tvé- ^;
ho tryskáče."

„Opatrnosti není nikdy nazbyt," namítl; ^ Norman Erengast.

„Tímhle heslem se řídíme i my," prohlásil i; Galaktický strážce. „A proto tě musím proskenovat. Nosit zbraně smí totiž pouze dozor- či."

„Nejsem ozbrojený." ^
„To už jsem si taky zjistil. Dobrá, můžeš i si jít po svých. Ale tvého robota si tu necháme jako zástavu."

j „Osvald je můj věrný přítel a dlouhá léta jediným mým společníkem."

„Budeš se muset bez něj těch čtyřadvacet hodin obejít. Nebo by ti to snad činilo ne- překonatelné problémy, Terrančíku?"

„To je v pořádku, Normane," vmísil se ' chlácholivě do hovoru robot. „Zůstanu tu dobrovolně, abys neměl potíže."

Erengast pozvedl bezmocně paže. Definitivně si uvědomil, že uzavřel velmi mizerný obchod. Byl vydán napospas Galaktickým strážcům. „Ty jsi taky Terranec?" zeptal se humanoida ve snaze se s ním trochu sblížit. „Jak ti mohu říkat? Já jsem Norman Erengast." ;..Y

„Jsem Plophosan," odsekl nevrle jeho protějšek. „Můžeš mi říkat prostě Shigg, to stačí. Terrančíci jako ty jsou tady vzácnost. Měli by je vycpat a vystavit v muzeu."

„Proč tu hon? Nějaká nehoda?" vyzvídal Norman.

„Je to následek *velkého neštěstí*, dalo by se říct. V troskách jsou pořád ještě mrtvolky. Ty je třeba odstranit, aby se předešlo vzniku epidemií."

Erengastovi se udělalo nevolno a jen s na-/

íinahou spolkl žmolek, který měl náhle;
v krku. „Neukázal bys mi cestu k nejbližšímu •
infocentru, Shiggu?“ změnil rychle téma.

„Cože?“ vyhrkl Plophosan a zděšeně se na
něj podíval. „Kde to vlastně žiješ, Terrančíku?“

„Byl jsem pár **let** mimo Mléčnou dráhu, **na**
cestách a tak.“

V Plophosanově pohledu se mísil soucit s
opovržením, když řekl: „Sice jsi mi nezaplatil
za to, abych tě informoval, ale nejsem troškař.
Když vylítl celý tenhle humbuk do povětří a
zarvali všichni Terrančíci, byl to taky konec vši
vyspělé techniky. Všechno šlo do háje, prostě
všechno! Dokonce i samotný NATHAN.
Jednoduše to udělalo cvak! a veškerá technika
šla k čertu. A nedá se už ani opravit. My jsme
pak odmontovali a odvezli ten zbytek, který
ještě za něco stál.“

„Ne, to není možné!“ vyhrkl stejně zděšeně
Pozemšťan. „Jak...?“

„Ber to jako danou věc, A teď už mazej, běž
ti lhůta!“ „,

.y: • ^ A ^ „...“¹

>i!! Norman Erengast si připadal nesmírně
ztracený mezi ruinami. Měl na sobě jen prostou
kombinézu a byl prakticky bez vybavení,
protože se předtím chtěl spolehnout na
Osvaldovu techniku. Robot měl navíc zabu-
dovaný zbraňový systém, který se dal použít v
případě nejvyšší nouze. Teď tu stál Pozemšťan s
prázdnýma rukama a vdechoval zatuchlý zápach
pohřbené civilizace.

Předtím si Norman maloval, jak se všechno o
posledních dnech lidstva dozví od NATHANA
umístěného na Měsíci, ale syntronika řídící
kdysi osudy Terry, uspokojující potřeby lidí a
shromažďující jejich vědomosti už neexistovala.

Nechal kosmodrom za sebou a zanedlouho
dorazil na předměstí. Měl sice na zápěstí
multifunkční přístroj, pomocí kterého by byl
mohl dorazit na libovolné místo v Terranii
prakticky nulovém čase a dostat, nač si vzpo-

mene. Ten mu teď nebyl k ničemu. Nemohl si
ani přivolat aerotaxi. Bolely ho příšerně nohy,
protože nebyl příliš zvyklý chodit.

Byl v oblasti, odkud už toho brakýř ne-
mohli příliš mnoho odnést. Zatím nepotkal
jedinou živou inteligentní bytost. Jen tu a tam
spatřil lidské ostatky, ale střežil se na ně jen
pohlédnout.

Došel do čtvrti s kdysi malebnými vilkami a
rozsáhlým parkem. Všechnu tu bylo
zpuštěné, mnoho domů vypálených a oča-
zených. Za parkem se rozkládalo obrovské ,
(tmele jezero, jehož hladinu nyní bičoval vítr a
na jehož březích stály bungalovy. Jmenovalo se
podobně jako jedno slané jezero Malý 'ošun.

¹ Norman Erengast si v této souvislosti
Vzpomněl na nositele buněčných aktivátorů,
kteří se vraceli k jezeru, kdykoli si chtěli od-
počinout. Copak se asi stalo s Perrym Rho-
danem, Reginaldem Bullem a ostatními? Kde
byli, když je lidstvo potřebovalo ze všeho
nejvíc? Nebo zahynuli spolu s ním?

Vtom Pozemšťan zaslechl z jednoho bun-
galovu nějaké zvuky. Znělo to, jako kdyby
kdosi ze vzteku mlátil do všeho, co mu přišlo
pod ruku. Opatrně se přiblížil k domu. Nikde
neviděl žádné vozidlo a usoudil, že
drancovníci sem přišli pěšky stejně jako on. ?s
Vtom se z bungalovu vyřítily tři bytosti. Měly
nemotorná těla, dvě paže a nohy a
pozoruhodně dlouhý chobot - Unithané. Bavili
se rozčileně ve své mateřštině a byli natolik
zabráni do hádky, že si Normana Erengasta
zprvu nevšimli. Objevili ho teprve ve chvíli,
kdy se chtěl ukrýt za keřem. Zírali na něj jako
na zjevení.

Hrdelně zařvali a namířili na něj paprsko-
metry. Normanovi nebylo dvakrát dobře po těle,
rychle se ale vzmužil a vykřikl: „Co tu
šmejdíte? Nevzpomínám si, že bych vám dal
tílecenci k plenem.“

i. „My... chtěli jsme...“ vyhrkli **dva z** Uni-
(hanů současně.

;' Vzápětí se vzpamatoval i třetí a poněkud
Klidněji prohlásil: „Zaplatili jsme za licenci

. 'll ••&.

Galaktickým strážcům. A nebyla zrovna levná." :ř : „Mezi námi, dám vám důvěrnou radu,";:, l řekl „To si ověřím," zavrčel Norman. Přiložil si Norman. „Bungalovy Nesmrtelných jsou *;

náramkový přístroj k ústům a dělal, jako že do něj něco říká. Pak se tvářil, jako by naslouchal, a nakonec zvolal: „Tak fajn! Hned to vyřídím!" Přísně pohlédl na Unithany a vyštěkl: „Vaše zbraně se zabavují. Pře? dejte mi je!"

Unithany jeho sebejisté vystupování zaskočilo natolik, že mu bez odporu vydali paprskomety. Když si Norman dva zasunul do kapsy a třetí si nechal v pravačce, cítil se už znatelně lépe.

„Shigg říká, že si mám prohlédnout i vaši kořist!" prohlásil vzápětí. „Kam jste ji schovali?"

Unithané ho zavedli k shiftu zaparkovanému v garáži. Po cestě se mu svěřili, že našli jen samé krámy, přestože dostali tip, že na břehu jezera Gošun spousta cenností, protože zde sídlilo několik nositelů buněčných aktivátorů.

Erengast se mimovolně zaculil, když zjistil, že ti tři omezení si opravdu myslí, že tohle je skutečné jezero Gošun. Přitom stačilo, aby strčili choboty do vody, a hned by zjistili, že zdejší voda není slaná, i

Prohledal nákladní prostor shiftu. Unithané sebrali všechno, co nebylo přikované nebo přivázané. Měli na korbě dokonce i několik terminálů a malých syntronů, patrně neopravitelných. Pak ale upoutalo Erengastovu pozornost něco jiného - kazeta, krásná ruční práce, v níž byl uložen normovaný nosič dat kompatibilní i s jeho přístroji, na DISSENTERU. Na víku byl uměleckým rukopisem vyveden nápis: *TARA VÍLLADOVÁ: Naplnění mých dnu pod vlivem Filozofových pouček*

„Tohle zabavuju!" řekl.

Unithané zamávali užasle choboty. Jistě je udivilo, že Galaktické strážce zajímá takový brak, když se dá kolem ukořistit tolik vyřazené techniky hodící se alespoň zčásti k recyklaci.

”;

i na protějším břehu jezera. Hodně štěstí!" •;

Hned jak se vypařili Unithané, celí blaže- • ní z toho, že vyvázli z hrozícího malému tak lacino, vydal se Norman na zpáteční cestu. „Zdrtila ho atmosféra zániku světa a toužil se "dostat co nejdřív z Terry pryč. ; Byla už tma, když

dorazil na kosmodrom.' i Osamělé reflektory ozařovaly přistávací čtverce s malými kosmickými plavidly, kde naplno probíhalo nakládání. Několikrát ho zadrželi ozbrojení Galaktičtí strážci, stačilo ale, když se odvolal na Shigga. Zdálo se, že Plophosan zde má hodně vysoké postavení;

Ani ne po půl kilometru uviděl za hromadu sutin prosklenou pilotní kabinu DIS-o SENTERU. Přelezl haldu a k letounu mař zbývalo jen několik set metrů.

Shigg a jeho podřízení ho už očekávali. Osvald stál vedle nich.

„Tvůj čas uplynul, Terrančíku!" křikl na něj Plophosan. „Tryskáč patří mně!" :-<

„Do konce mé lhůty ale zbývá ještě jedna hodina," namítl Norman Erengast. >

„Snad nechceš se mnou smlouvat o jedna i hodinu, Terrančíku?"

„Nehádej se s ním!" zavolal Osvald na Pozemšťana. „Chtějí tě jen vyprovokovat!" ,

„Uzavřeli jsme přece dohodu," trval na svém Norman. „Já se tryskáče jenom tak nevzdám. Jak bychom se odsud jinak dostali?***

„Nijak," odpověděl mu posměšně Shigg. „Vždyť jsi doma, bráško. Konečně ses ocitl v kolébce lidstva. Tebe to snad netěší? Může se nějakému Terrančíkovi přihodit něco lepšího, než když tu smí zůstat navěky?"

„Vzdej to, Normane!" ozval se znovu Osvald. Měl podivně změněný hlas. Erengast u něj ještě nikdy neslyšel tak důvěrný tón. „Ať si letoun nechají, však my si najdeme něco vhodného. Nemá cenu se dohadovat kvůli jedné hodině. Stačí nám pár minut."

Norman si uvědomil, že Osvald má něco za lubem. Ale co? Zřejmě se nedalo ani náhodou předpokládat, že by se jim podařilo

;; zmocnit tryskáče proti přesile Galaktických ^
strážců. A i kdyby, daleko by se nedostali. Prostě
by je sestřelili.

„Tak dost keců!“ zavřeštěl Shigg. „Já...“

Dál se nedostal, protože ho přehlušilo vytí
crkánu, který nebyl přírodního původu. Z
tmavé oblohy se spustilo černé těleso a sneslo
se nad vesmírný letoun. Zatímco halilo
DISSETER do poutacího pole, dopadla
doprostřed skupinky Galaktických strážců
obrovitá čtyřruká postava.

Yamo Dormat zařval a jeho protivníci str-
nuli hrůzou. Všechno pak bylo dílem vteřin.
Halut'an popadl Normana Erengasta a vznesl se
s ním k přechodové komoře HALPO-RY.

Než se Norman vzpamatoval, ocitl se na
palubě a černá kulovitá loď s vesmírným dis-
kem v závěsu odlétala s neuvěřitelným zrych-
lením pryč.

„Vyplatilo se ti alespoň trochu riziko, které
jsi podstoupil, Normane Erengaste?“ zeptal se
Yamo Dormat Pozemšťana bez jakéhokoli
sarkasmu poté, co zahájil nad-světelnou etapu,
která je měla vyvrhnout ze Sluneční soustavy.

„To se teprve ukáže,“ zaprorokoval si Nor-
man. Současně myslel na nosič dat s osobními
záznamy Tary Villadové o jejích posledních
dnech. Vzápětí ho ale napadlo také něco jiného
a omluvně dodal: „Mrzí mě, že jsem Vás
neposlechl, Yamo Dormate a připravil vám
zbytečně potíže.“

Dao-Lin-ITay: 22. červen 1289 NGL. 6.

Na BOXU-1442 zakotvilo patnáct halut-
ských lodí. Bylo jich nezvykle mnoho. Dao-
Lin-H'ay ale ještě víc udivilo, když na palubě
jedné z nich posléze narazila na sedmnáct
Halut'anů najednou. Ti byli známí tím, že jsou
samotáři, a scházeli se jen ve výjimečných
případech.

Tohle však nebylo jen tak ledajaké shro-

máždění. Přítomní byli cestující, lépe řečeno se
to týkalo patnácti z nich.-zbylí dva byli jejich
ošetřovatelé.

Jeden z nich se jmenoval **Tromo Sintam**,
druhý Ernor Pramot.

„Rádi bychom vás poprosili, Dao-Lin-H'ay,
abyste pomlčela o poměrech vládnoucích na
palubě této lodi,“ řekl Tromo Sintam místo
uvítání. Zachovával při tom halutskou tradici
vykat cizím osobám.

Utržili bychom ostudu, kdyby na veřejnost
pronikly zprávy o našich slabostech. Vše-
becně se do nás vkládají nemalé naděje a byli
bychom neradi, kdyby se v nás Galaktikové
zklamali.“

„Ale zajisté, Tromo Sintame, nebudu se šířit o
tom, co se děje na této lodi.“ Kartaniňanka
pohlédla postupně na přítomné Halut'aný
spocívající v prostorném hangáru na provizorně
instalovaných speciálních ^ lůžkách. Zaujímal
nejrůznější polohy, ně-Íl kteří se dokonce
zmateně plouhali hangárem, ale jedno měli
všichni společné: Byli ^1 zamlklí a neteční, oči
upírali kamsi do prázdna.

„Co se přihodilo těm ubožákům, Tromo
Sintame?“ zeptala se Dao-Lin-H'ay a zmocnila
se jí neblahá předtucha. „Mohu odpovědět já,
ctihodný Sintamosi?“ ozval se zdvořile Ernor
Pramot. „Jistěže, ctihodný Pramotosi.“ „Všech
patnáct pacientů vykazuje symptomy svědčící o
tom, že jim skenování poškodilo běžný mozek,“
prohlásil Ernor Pramot. „To by nebylo nic
neobvyklého, zaznamenali jsme to po mnoha
akcích na planetárních základnách Tolkanďů a
vědomě jsme s tím počítali. Jde o přechodný stav,
který dřív nebo později pomine. Tihle pacienti
však šli do akce už pod ochranou protiskeno-
vacích štítů.“

Dao-Lin-H'ay to víceméně čekala. „Takže
štíty selhaly,“ konstatovala a neznělo to ani jako
otázka.

„Nedosahují u nás Halut'anů žádoucích účinků,“
potvrdil Ernor Pramot. „Oprávně-

ně ale doufáme, že **na ostatní mohou** mít patřičný účinek..."

„Třeba na Posbie!“ **přerušila ho Kartám**“;;
ňanka.

„Vylučně na ně,“ opravil ji Haluťan. „Provedli jsme výpočty a došli jsme k závěru, že to tak musí být. Protiskenovací štít je sestrojen tak, že Haluťanům odpojí běžný mozek od plánovacího a dočasně ho vyřadí z činnosti. To ale nefunguje, protože obě složky jsou biologického původu. Posbiové mají ale jednu komponentu myslí biologickou a druhou syntronickou, které lze zapínat současně pomocí bionické sítě. Protiskenovací štít tedy zablokuje bionickou síť a ve skenovacím poli by měla fungovat vlastně jen syntronika.“

„A když ne?“ vyhrkla Dao-Lin-H'ay a pohlédla na apatické Haluťany.

„Řeknu to takhle,“ ujal se slova opět Tromo Sintam. „Stojí za riziko pokus v tak nebezpečné situaci, v jaké se nacházejí Galaktikové? Posbiové se přihlásili pod velením Treloora dobrovolně na akci.“

Dao-Lin-H'ay nezbylo než souhlasit s Haluťanem. „Vlastní problém tedy představují jen jejich chůvy, co?“ vyhrkla.

„Zbavíte nás tohoto problému, Dao-Lin-H'ay? Obávám se, že my Haluťané neoplyváme potřebnou trpělivostí.“

„Co se všechno musí udělat pro záchranu Mléčné dráhy,“ povzdechla si Kartaniňanka a vydala se okamžitě na zpáteční cestu.

^ A ^

Na palubě BOXU-1442 ji přijal houf rozčilených Wilíků, kteří na sebe v zoufalství brali všemožné groteskní podoby.

Ze všech nejvíc zuřil Kvádr, který ji očekával coby neforemný Kartanin. Vrhł se k ní a křičel:

„Co uděláš pro to, abys zachránila Treloora, Dao-Lin-H'ay? Nesmíš odejít do tolkanského pekla! Skenovací štít selhal u Haluťanů a zmůže toho ještě méně u Posbiů, protože nebyl sestrojen pro ně.“

Ostatní mu horlivě přitakávali a **bědovali**:
;• „Co jenom budeme dělat, když se naši **chrá-**
něnci nevrátí z Tolku dvacet jedna? **Je třeba** ;
zabránit tomuto hroznému zločinu!“

V té chvíli ztratila Kartaniňanka trpělivost a vykřikla. „Tak už přestaňte vyvádět, vy bando hysteriků!“

Zabralo to. Wilíci zmlkli jako na povel a zkroušeně se roztekli na podlahu do podoby paličkou rozsakrovaných steaků. Jen Kvádr si zachoval alespoň kartaninskou hlavu a jen tím dokázal, že je vůdcem celého houfce. Ale i on mlčel.

Když nastal úplný klid, Dao-Lin-H'ay pokračovala: „Nemáte nejmenší důvod se vytáčet. Treloor a ostatní Posbiové se přece přihlásili do akce dobrovolně. Vědí dobře, **do** čeho jdou.“

„Právě že ne!“ zavřískl Kvádr a okamžitě se příkrčil, když po něm Kartaniňanka šlehla hněvivě kočičíma očima.

„Treloor a ostatní dobře vědí, do čeho jdou,“ opakovala vzápětí. „Nedělají to z nudy ani ze vzteku. Ne, chtějí pomoci všem národům Mléčné dráhy. Bude znamenat velký skok vpřed, když vyjde najevo, že je ochráněna protiskenovací štít. A když ne - pak se obětují pro dobrou věc.“

„Tohle neříkej, Dao-Lin!“ zavyl Kvádr. „Treloor se musí vrátit. Komu bych jinak sloužil?“

„Neboj se, určitě se vrátí, stejně jako ostatní. Haluťané si slibují mnoho, co se týká účinků protiskenovacího štítu na Posbie.“

„Kéž bys měla pravdu.“

„A teď už o tom nechci slyšet ani slovo!“

Dao-Lin-H'ay si slyšitelně vydechla. Tak to bychom měli, pomyslela si. Spojila se s Treloorem, který mířil právě s osmnácti dalšími Posbií na palubu pomocného člunu vypadajícího jako miniaturní vydání BOXU-1442.

„Všechno v pořádku, Treloore?“ zvolala.

„Cítíme se skvěle — slyšíš to také. Kvádr?“ odpověděl Posbi. „Bylo jednoduché zabudovat nám protiskenovací štít. Mám **po-**

cit, jako kdybych žádnou přepážku schopnou zablokovat bionickou síť neměl. Zřejmě to ale bude jiné, až se vnoříme do skenovacího pole kolem Tolku dvacet jedna."

„Mohu sledovat průběh vaší akce z paluby BOXU?" zeptala se nositelka buněčného aktivátoru Treloora.

„Samozřejmě, všechno je zajištěno," odpověděl robot. „Nemáme sice konferenční spojení s Halut'an, to by bylo příliš riskantní, ale doprovázejí nás miniaturní sondy, které vysílají nepřetržitě záznamy. Akce probíhá podle stejného scénáře jako u Halut'anů."

Spojení bylo přerušeno. Dao-Lin-H'ay se ještě jednou obrátila na Wilíky a důrazně jim řekla, aby se uklidnili a nevyváděli jako karaponidské pradleny. Posléze se vrátila zpátky na halutskou loď k Sintamovi a Pramotovi.

Tromo Sintam jí vážně blahopřál k tomu, jak úspěšně zkontrola pečovatele Posbiů, a když kráčeli na velitelský můstek, prohlásil: „Tolk dvacet jedna už je nějaký čas cílem našich akcí. Propašovali jsme tam roboty, kteří provádějí nepřetržitý průzkum. Víme tak o každém kroku Tolkandů. Šlo to snáz, než jsme si mysleli. Nájezdníci totiž nestřeží průmyslové planety tak důkladně jako líhňové. Spoléhají patrně na účinek skenovacích polí, třebaže mezitím už určitě zjistili, že do nich dokážeme nakrátko proniknout."

Tromo Sintam cosi zapnul a vzápětí před nimi vyrostlo velké holorama ukazující bezútesný povrch planety bez atmosféry. Bagry pronikly už do hloubky tisíc metrů a dopravníky vynášely na povrch vytěženou rudu, která mizela v nevzhledných budovách táhnoucích se až k horizontu.

„Nechci vás unavovat obrázky z vnitřku důlních zařízení, Dao-Lin-H'ay, i když by to udělalo radost každému, kdo se živě zajímá o techniku," prohlásil Tromo Sintam. „Tolkandové totiž vyvinuli poměrně dokonalý systém zahrnující celý proces od vytěžení suroviny až po výrobu v jednom pracovním kroku. Na Tolku dvacet jedna se zhotovují

výlučně náhradní díly pro kosmické lodi, tedy žádné složité přístroje jako třeba skenovací zářiče nebo nadsvětelný pohon. Přesto jde o součástky velmi důležité pro generální opravy lodí. Naším cílem je narušit jejich dodávku."

„Nedovedu si představit, že by k tomu nějak významně přispěla akce několika málo Posbiů," prohlásila Kartaniňanka nedůvěřivě.

„To opravdu ne," přisvědčil Halut'an. „Tahle akce slouží také především k tomu, abychom si vyzkoušeli účinky protiskenovacího štítu na Posbiech. A taky abychom, jak říkáte, popadli protivníka za límec a zasáhli ho na bolestivých místech."

Vtom se změnil záběr a holoram skýtalo pohled na oblast, ležící několik kilometrů od okraje tolkandského výrobního areálu. Z černého, téměř bezhvězdného nebe se vyloupil jakýsi objekt, z kterého se zanedlouho vyklubala asymetrická krychle - pomocný člun s Posbii na palubě.

Přistál a ven vyskočil Treloor následovaný devatenácti Posbii. Na antigravitačních a nárazových poduškách se pak celý oddíl přesouval směrem k výrobním zařízením.

Obraz se znovu změnil a kamera zaznamenávala přilet Posbiů k továrnímu areálu. Nebyli zahalení nesnadno zaměřitelnými ochrannými poli a ani to vlastně neměli zapotřebí. Jejich biologické komponenty byly nepropustně izolovány a přívod kyslíku probíhal bez zrádných průvodních jevů. Přirozeně, že mohli kdykoli vybudovat ochranné štíty, pokud by je nepřítel napadl palbou.

Posbiové vypálili do vnější stěny budovy otvor a pronikli jím dovnitř. Kartaniňanka nyní jako by všechno viděla Treloorovými očima. Část zařízení, do kterých se Posbiové dostali, byly vlastně dílny na výrobu různorodých anténovitých výběžků proježatky. Vyráběly se na běžícím pásu a to tak rychle, že to Dao-Lin-H'ay nedokázala ani pořádně sledovat. Navíc záběry byly poměrně rozmazané, protože Treloor výrobními halami

vlastně prolétal. Nicméně si všimla, jak ostatní Posbíové pouštějí v určitých odstupech na podlahu tělesa velká jako pěst. „To jsou určité miny,” hlesla.

„Ano, jsou,” přisvědčil Tromo Sintam. „Budou ale odpáleny na dálku až ve chvíli, kdy bude komando v bezpečí.”

Náhle Dao-Lin-H'ay málem oslepl paprsek světla. Mimoděk zavřela oči, a když je znovu otevřela, zjistila, jak Posbíové začali kličkovat a urychleně míří k nejbližší stěně tovární haly. Obraz se roztřásl a objevila se podlaha. Následoval náraz a obraz zmizel docela.

Dostali Treloora! blesko Dao-Lin-H'ay hlavou. *C o jen řeknu Kvadruovi?*

Přenos byl krátce nato obnoven, vysílal ale jiný Posbí. Kartaniňanka nebyla schopna soustředit se na dění, vnímala jaksi podvědomě, jak Posbíové prorazili stěnu a vylétli do volného prostoru. Nezamířili ovšem k pomocnému člunu, nýbrž do zjizvené pustiny - k nejbližšímu předem nainstalovanému transponderu. Vrátili se všichni až na Treloora.

.. y

•4>A^

Akce Posbíů skončila obrovským úspěchem. Nejenže se jim podařilo vyhodit do povětří důležitá zařízení na Tolku 21, ale také se projevila jejich pozitivní reakce na protiskenovací štít. Vyšetření na palubě halutské lodi neprokázala žádné škodlivé následky.

„Když je biokomponenta vyřazená z činnosti, nemyslíme a jednáme pouze podle zákonů logiky,” prohlásil jeden z členů posbíovského komanda jménem Reeval. „Navrch má rozum, současně ale se v tobě vzrývá city a projevují se jako cizí vnitřní hlas - ale ty ho neposloucháš. Když odpráskli Treloora, vůbec nic jsem nepocíťoval. O to větší je bolest způsobená jeho ztrátou teď.”

„Měla jsem ho ráda,” řekla Dao-Lin-H'ay a snažila se Reevala utěšit stejnými slovy

jako předtím Kvadrua. „Ale jeho oběť nebyla marná.”

V té chvíli dorazil signál z HALIFAXU a SeyfaTixarová se ptala: „Pofád ještě chceš na Camelot, Dao-Lin-H'ay? Jsem připravena.”

„Hned jsem u tebe, jen si ještě něco rychle vyřídím,” odpověděla Kartaniňanka.

Přemístila se naposledy na palubu BOXU-1442 a vyhledala Kvadrua. „Opravdu mě mrzí ztráta tvého chráněnce,” řekla lítostivě.

„Přitom jsi mi svatosvatě přísahala, že se mu nic nestane,” zakňoural Wilík, který se vytvaroval do podoby pohádkového skřeta. „Svůj slib jsi nedodržela. -A co já? Vezmeš mě s sebou, abych ti sloužil?”

Kartaniňanka předem tušila, že to Kvádu řekne. „Obávám se, že to nepůjde,” zašeptala. „Musím se dostat na tajné místo a nemohu tě tam vzít s sebou. Dřív nebo později se ale vrátím a pak uvidíme.” Měla hodně špatné svědomí, když opouštěla BOX-1442.

Yamo Donnat: únor až prosinec 1290 NGL.
7.

„Toto je můj příběh a také příběh zániku mého národa,” řekl Yamo Dornat a pustil se do vyprávění - velmi rád se stále znovu vra-ty cel do Andromedy, aby navštívil Halpat, tře-^ ti planetu systému Halpora.

Halut'ané poté, co emigrovali z Mléčné dráhy a po celá staletí bloudili kosmem, zde v roce 906 NGL našli nový domov. A protože se na druhé planetě soustavy, Donganu, usadila centrální plazma s 90 miliony Posbíů a jejich amorfními chůvami, bylo zcela samozřejmé, že s nimi začali Halut'ané spolupracovat.

Vybudovali tehdy rozsáhlé výzkumné stanice, v nichž vyvíjeli zbraně pro boj s Cantary, kteří obehnali Mléčnou dráhu neprostupným valem a ovládli ji.

A právě tyto staré výzkumné základny nyní přilákaly Yama Dornata. Jeho národ se me-

žitím vrátil do Mléčné dráhy, usídlil se **ve** staré vlasti a dodal pomocí planetového formování Halutu jeho původní podobu. Na Halpat to ale netáhlo jen Yamo Dormata, nýbrž i další jeho soukmenovce. Byly zde totiž ideální podmínky k nerušenému výzkumu.

V soustavě Halpory stále znovu naráželi **na** Posbie a jejich Wilíky, kteří sem ale přicházeli spíš z nostalgie. Svým způsobem připomínali poutníky směřující do svatých míst. Bylo příznačné, že roboti se svými plazmovými průvodci, kteří nebyli výtvoři přirozeného vývoje, měli v mnohých ohledech emocionálnější založení než střízlivě uvažující Haluťané.

Výzkumné středisko na kontinentu zvaném Merop se rozkládalo na téměř 400 čtverečních kilometrech a Yamo Dormatje měl prakticky sám pro sebe. Děлил se o ně pouze s prastarým kosmologem a filozofem Thornem Jelenem, který se zde usadil natrvalo a očekával konec svých dní. Yamo Dormat se s ním rád pouštěl do filozofických rozprav, kdykoli ho o to Thorn Jelen požádal. Většinou debatovali o vyšších entitách jako superinteligencích a kosmokrately, jakož i o jejich vlivu na obyvatele univerza.

Ve výzkumných areálech se ale uhnízdil ještě někdo a mnohdy se z něj stával nepřijemně rušivý faktor. Šlo o Posbie Elebora a jeho amorfního pečovatele. Elebor se choval vcelku slušně a zdrženlivě; dokonce se snažil Thornu Jelenovi pomáhat, a proto ho zde kosmolog strpěl.

Zato jeho Wilík Samba dovedl Jelena občasně pořádně potrápit. Zvláště když se zcela bezdůvodně vměšoval do vážných disputací Haluťanů a pronášel nekvalifikované názory, na které se ho nikdo neptal.

Pečovatelé Posbiů byli sice inteligentní, ale nadmíru vlezlí a hluchí. Elebor se musel často omlouvat za nezvedené chování svého Samby a Thorn Jelen přijímal jeho výstřelky s trpělivostí stáří.

Od chvíle, kdy Tolkandové vpadli před ro-

kem do Mléčné dráhy, Haluťané zapomněli na všechny vyšší kosmické entity a hovořili výhradně o invazorech. Už když si Tolkandové začali zřizovat líhňové planety, Thorn Jelen prorokoval, že Mléčnou dráhu čekají zlé časy.

„Tolkandové jsou mnohem horší, než byli naši divocí předkové Bestie před padesáti tisíci lety," tvrdil.

Yamo Dormat se tehdy domníval, že stařec, který ztratil víru v budoucnost a kterému zemřela většina přátel, jen přehání a za vším vidí apokalypsu. Nicméně když se vrátil na Halpat, musel Jelenovi sdělit smutnou zprávu, že Tolkandové v září vyhladili všechny životy v oblasti o průměru několika tisíc světelných let. Zkáza postihla mimo jiné Sluneční soustavu a další tvrze galaktické civilizace. Tím jen utvrdil staříckého kosmologa v jeho pochmurných předpovědích.

Ukázalo se, že Thorn Jelen ví o katastrofě už delší dobu a měl možnost o ní uvažovat.

„Co podniknete, Yamo Dormate?" zajímal se kmet, který ohlásil svou smrt Již v tomto desetiletí".

„Přivezl jsem s sebou všechny podklady o Tolkandech. Chci je vyhodnotit a doufám, že dojdou k nějakému příznivému výsledku," odpověděl Haluťan.

Bylo dokázáno, že Neezové, Gazkarové, Alazarové a Eloundarové se v této fázi vyklubali všichni z vivoku. Yamo Dormat chtěl doložit, že z vivoku pocházejí rovněž Chae-rodové a Fysandové.

Takto onipotentní buněčné struktury a dědičné informace pro celkem sedm různých druhů byly podle Dormata obzvláště náchylné vůči genové manipulaci. Kdyby se podařilo nakazit je ve velkém měřítku zabijáckými viry a dodat jim tak chybné genové informace, mohlo by se stát, že by vivok strávil sám sebe ještě dřív, než by se z něj stačily vylihnout ničemné obludy.

Problém by se tak vyřešil sám od sebe. Z analýz vyplývalo, že Tolkandové se doží-

vají extrémně nízkého věku. Vymřeli by během dvou generací, tedy za několik málo let.

Jistě, metoda genové manipulace nebyla zrovna nejnovější, praktikovali ji už Pozemšťané v době, kdy ještě nelétali do kosmu, ale zatím nebyla vždy účinná.

„Mluvíš jaké malé dítě, Yamo Dormate," namítl Thom Jelen. Mimoděk Haluťanovi tykal, snad aby zdůraznil přílišné mládí svého učedníka. Vzápětí ale přešel na odtazitější formu oslovení.

„Mluvíte o velkolepých, účinných plánech, a přitom ani neznáte původ Tolkandů. Objevit jejich kořeny, to by byl první krok k úspěchu. Zprv by se muselo prokázat, že Tolkandové nemají přirozený původ. Evoluce nepředpokládá vznik takových životních cyklů, s jakými máme nyní tu čest a vždy sleduje jeden jediný záměr - zachování druhu pro blaho celku."

Yamo Dormat se chystal vznést námitku, ale Thom Jelen ještě neskončil se svými vývody a okamžitě pokračoval: „Rád bych připomenul kořeny našeho národa. Když jsme jako Bestie přišli do Mléčné dráhy, byli jsme divoci, nespoutaní a krutí. Nevraždili jsme a nevypalovali proto, abychom přežili. Málem jsme vyhladili Lemury jen z čirého samoučelu. Ani my jsme nebyli výtvoři evoluce, nýbrž bytosti, které geneticky zmanipulovali Okefonekové."

„Já v tom žádnou podobnost nevidím, ctihodný Thorne Jelene," namítl Yamo Dormat zdvořile. „Tolkandové mají svou dobu v galaktické přírodě. Rád bych v této souvislosti připomněl vývojové fáze pozemského motýla - housenka, kukla, dospělý jedinec. Rozdíl je pouze v tom, že z kukly zvané vivok se současně líhnou různé druhy Tolkandů. Také jejich chování je typické pro evoluci. Chtějí vytlačit Galaktiky z jejich životního prostoru a získat ho pro sebe."

„Ale tak to přece vůbec není, Yamo Dormate!" zvolal starý kosmolog. „Zachování rodu se sice jeví jako silný - a možná i jediný — tolkandský pud. Z mnohých zpráv, tře

ba z toho, co prohlašuje nositel buněčného aktivátoru Atlan, ale víme, že Tolkandy cíle; i ně vysadil v Mléčné dráze kdosi neznámý. A to jednoznačně proto, aby škodil Galaktikům - v žádném případě ne pro svůj vlastní prospěch. Z toho nutně plyne, že Tolkandové byli geneticky upraveni tak, aby byli schopni splnit své poslání - zničit Galaktiky. Teprve až přijdete na to, jak probíhá tento řízený vznik Tolkandů, můžete hledat prostředky, jak proti nim bojovat."

„Chcete tím říct, Thorne Jelene, že mé výzkumy jsou zbytečné?"

„Neřekl bych, že zbytečné, spíš zavádějící," odpověděl staříčkový kosmolog. „Už jste; se vůbec zamyslel nad otázkou, odkud se bere vivok? Tolkandové sami ho nekladou, proto že jsou bezpohlavní. Tedy..."

Thoma Jelena přerušil poplašný signál. Od té doby, co Haluťané opustili soustavu Halpory a vrátili se do své staré vlasti, existovalo mezi Halpatem a Halutem přímé hyperkomové spojení. A to se nyní aktivovalo. -.-i,

„Tolkandové se formují k útoku na náš domov Halut," sděloval věcným tónem nějaký Haluťan. „Postavíme se jednotně nepříteli a budeme bránit soustavu Haluty všemi prostředky."

Yamo Dormat to považoval za výzvu, aby okamžitě opustil Andromedu a vrátil se do Mléčné dráhy. Každý z necelých 100 000 Haluťanů byl výlučné individuum a nebyl mezi nimi nikdo, kdo by byl schopen - nebo ochoten - udílet rozkazy.

Nicméně měli nepsaná, mlčky dodržovaná pravidla, kterými se řídili. Jedno z nich znělo, že žádný Haluťan nikdy neuteče před nepřítelem a nenechá svou domovinu na holíčkách.

„Možná brzy budete poslední našeho druhu, Thorne Jelene," řekl Yamo Dormat kosmologovi, když se s ním loučil.

„To jistě ne, Dormatosi" namítl stařec a Haluťan byl rád, že ho jeho důstojný společník tímto uctivým oslovením povýšil na

svého osobního přítele. „Kdyby zemřel můj národ, zemřu i já. Sbohem, Dormatosi.“

„Sbohem, Jelenosi.“

Než Yamo Dormat odletěl do Mléčné dráhy, požádal ho Elebor, zda by jej nemohl spolu se Sambou doprovodit. Neměl důvod mu nevyhovět.

^ A <.

Třebaže Yamo Dormat hnal svou HALPORA na maximální rychlost a nikde se nezastavoval, trval let do Mléčné dráhy vzdálené 2,4 miliony světelných roků dvanáct dní. Dvanáct dní nebylo pro Halut'ana dožívajícího se neuvěřitelně vysokého věku mnoho, ale Dormatovi to připadalo jako celá věčnost.

Věděl, že každá hodina rozhoduje o tom, zda se zachová jeho národ. Současně ale nevěřil, že by mohl jako jedinec významně zasáhnout do osudu svých soukmenovců. Šlo mu spíš o to, aby byl s nimi v těžké hodině a buď s nimi zvítězil, nebo zahynul. Přestože byli Halut'ané individualisté, ve chvílích ohrožení se dokázali pevně semknout.

Když se HALPORA vynořila z hyperprostoru v centrální oblasti Mléčné dráhy, spatřil Yamo Dormat místo slunce Haluty supernovu. Požár, který způsobili Tolkandové, daleko přesahoval Halut a strávil všechny jeho obyvatele, jakož i celou flotilu.

Yamo Dormat to pochopil okamžitě.

Flotila o síle 200 000 ježatek se už stahovala. Halut'an se vrhl mezi poslední lodě a zahájil soustředěnou palbu. Sestřelil sice hodně nepřátelských plavidel, ale uspokojilo ho to jen málo. Zklamalo ho rovněž, že na sebe neupoutal pozornost protivníka a nevyprovokoval ho k tomu, aby ho poslal na věčnost za jeho druhy, jak vskrytu doufal.

Tolkandové se nestarali o ojedinělou černou kulovitou loď a jejich bodlinatí obři mizeli jeden za druhým v hyperprostoru. Invazori nepřijali oběť posledního Halut'ana v Mléčné dráze.

Yamu Dormatovi trvalo dlouho, než se vy

rovnal s celou tragédií. Zabarikádoval se na velitelském můstku HALPORY a zdálo se, že zde chce přečkat nejhorší. V tomto zbědovaném stavu jen podvědomě vnímal, jak kolem něj bloumají Elebor a Samba.

Zatímco Posbi se choval zdrženlivě a pasivně, Wilík neustále na Hluťana mluvit a provokativně strkal do jeho zkamenělého těla. Yama Dormata ale nic nevyvedlo z apatické strnulosti.

Když se Samba jednoho dne znovu přikradl k Halut'anovi a snažil se ho vyprovokovat, velitelským můstkem se rozlehl obrův nepřičetný řev. Wilík se okamžitě vystrašeně proměnil v placku pokrývající podlahu téměř celé místnosti.

V té chvíli vtrhl dovnitř Elebor. Přispěchal, aby se podíval, kdo to tu tak příšerně řičí. Užasle a přešťastně zároveň pohlédl na Dormata, který byl opět svěží a plný energie.

„Udělám všechno pro to, abych pomstil zánik svého národa!“ prohlásil slavnostně Halut'an. „Thorn Jelen mi ukázal cestu, po které musím jít, abych zničil Tolkandy.“

Samba později tvrdil, že právě jeho vlastní tvrdošíjnost způsobila Dormatův návrat mezi živé bytosti, a Elebor mu to vytrvale rozmlouval. Nechtěl, aby byl jeho pečovatel příliš nafoukaný. Yamo Dormat Wilíkovy výlevy nijak nekomentoval. Stál před velmi těžkým, vlastně nesplnitelným úkolem.

Aniž o tom řekl spolucestujícím, zamířil ke Světu sta sluncí, ležícím ve volném prostoru mezi galaxiemi ve vzdálenosti asi 300 000 světelných let od okraje Mléčné dráhy. Posbi a především Samba mu nyní byli na obtíž a domníval se, že by mu bránili v jeho misi. Proto se rozhodl, že je vysadí doma, na Světě sta sluncí.

Když HALPORA dorazila k cíli, našla na příslušných souřadnicích jen obrovský oblak plynu z těch nejmenších hmotných částic. Tolkandové zničili také svět centrální plazmy a všechny Posbie. Tím vetřelci vyřídili rovněž druhého protivníka, který jim mohl být nebezpečný.

Halut'anovi tedy nezbylo než nechat Elebora a Samba u sebe. Posbí mu slíbil, že dá na Wilíka pozor, aby nerušil Dormata při plnění úkolu, který na sebe dobrovolně vzal.

Ať se Yamo Dormat snažil sebevíc, žádných zjevných úspěchů nedocílil. Zjistil sice o Tolkandech hodně podrobností, ale pořád to byly jen drobné kamínky do skládanky neznámé velikosti.

Co je to za neznámou moc, která vyslala Tolkandy do Mléčné dráhy? Odkud se bere ten jejich vívok?

Tyto a spousta dalších otázek zůstávaly nezodpovězeny.

Halut'an cestoval křížem krážem Mléčnou dráhou a hledal spojence. Avšak největší místní hospodářská síla, Liga svobodných Pozemšťanů, zanikla beze zbytku. Fórum Raglund se rozpadalo a nebylo schopno podnikat žádné smysluplné akce. Akonanům, Antiům. Skokanům, Unithanům a jednotlivým blueským národnostem šlo pouze o přežití vlastního druhu - a byli příliš slabí na to, aby se mohli postavit Tolkandům.

Maahky, kteří si drželi v Mléčné dráze několik zastupitelských planet, ani na okamžik nenapadlo přispěchat Galaktikům na pomoc v jejich těžké hodině. Naopak, ihned po zániku Halut'anů a Posbíů začali vyklízet své světy a vraceli se do Andromedy.

Zbývali pouze Arkonidané. Křišťálové impérium prožívalo další rozkvět a navíc se k němu vzhledem k nebezpečí přimykaly četné nezávislé hvězdné říše, které ještě před několika tisíci lety patřily ke starému Arkonskému impériu.

Bez tak skvěle vyzbrojení Arkonidané ještě zvýšili zbrojní produkci od chvíle, kdy se objevili Tolkandové. M 13 se proměnila v jednu nedobytnou tvrz a Křišťálové impérium byla jediná mocnost v Mléčné dráze, která by mohla čelit agresorům.

Avšak samolibá arkonská vláda nechtěla ani slyšet o svazku s národy, které potřebovaly pomoc. Nanejvýš byla ochotna přijmout

žoldnéře, kteří by se zavázali, že budou obětavě sloužit Křišťálovému impériu.

Klidně by byli vzali do svých řad také Yamo Dormata, když ale trval na rovnoprávném spojení všech národů Mléčné dráhy, bez ohledu na ho vyhnali. A neobešlo se to bez hrubých nadávek a urážek.

V ostatní části Mléčné dráhy mezitím vypukl nesmírný chaos a došlo k podivnému stěhování národů, které marně hledaly bezpečné místo, kde by se ukryly před strašlivým nepřítelem.

Yamo Dormat měl nakonec pouze jednu možnost: pokusit se na vlastní pěst vypátrat, jak vznikla oblast, v níž vyhynul veškerý inteligentní život. Protože ale neexistovali žádní svědkové - ani náhodou přeživší lidé, ani technické prostředky, které by zaznamenaly a analyzovaly zkázonosné dění - byl odkázán výlučně na indicie, které musel pracně shromažďovat.

Tak se alespoň dozvěděl, že těsně před hrůznými událostmi v zóně smrti došlo k pěti takzvaným zábleskům, které následovaly po sobě ve stále rychlejším sledu. Čtyři dny po páté fázi byla celá oblast zbavena všech inteligentních tvorů.

Z toho Halut'an usuzoval, že musel nastat "1 ještě šestý záblesk, který stál životy všechny bytosti v této oblasti. Co ale vyvolalo ony ; záblesky a jak to s nimi vlastně je, to se Yamo i . Dormat nedozvěděl. ..^

Na přelomu roku zachytil Dormat volání ^j o pomoc. Byl s HALPOROU pouhý jeden světelný měsíc od rudého obra. Odtamtud také přicházely nouzové signály. Když se z hvězdné mapy dozvěděl, že jediná planeta tohoto slunce je metanový svět jménem Aa-kho obývaný Maahky, okamžitě k němu zamířil.

Vnořil se do metanové atmosféry obří planety a řídil se signály, které ho dovedly k základně Maahků. Byla však opuštěná a zdálo se, že bytosti z Andromedy ji už dávno vyklidily.

Halut'an objevil poblíž vysílače osamělý

kluzák, který byl na první pohled velmi provizorně opravený. Přímo ve stanici narazil na jediného Maahka.

„Byl jsem s kluzákem zrovna na druhé straně planety," oznámil mu Grek-27, „když jsem se dostal do atmosférických poruch a zřítíl jsem se. Podařilo se mi protlouct k jednomu vnějšímu stanovišti, odnést si odtamtud náhradní díly a jakž takž vyspravit kluzák. Trvalo mi to spoustu dní. Když jsem pak dorazil 'na základnu, byla opuštěná. Naši ji vyklidili kvůli tolkandské hrozbě a vrátili se do Andromedy beze mě. Zřejmě se domnívali, že jsem mrtvý."

Yamo Dormat vzal Greka-27 na palubu HALPORY, zřídil pro něj speciální buňku na přežití a instaloval přístroj, z kterého si Maahk čerpal do skafandru směs metanu a čpavku, aby se mohl volně pohybovat po lodi. Slíbil mu také, že ho při první vhodné příležitosti dopraví do Andromedy.

Uplynul však celý rok a Maahk byl stále ještě jeho hostem.

^ A ^

„Ani netoužím setkat se se svými druhy, kteří nechali Galaktiky tak hanebně na holíčkách," oznámil Grek-27 Normanu Eren-gastovi. „Sám nic nezmůžu, ale chci alespoň dát o sobě vědět."

Norman Eren-gast byl rád, že se dostal do společnosti těchto ctihodných bytostí. Poněkud ho však udivilo, že Yama Dormata nenapadlo dřív hledat dobová svědectví. On sám jich našel na Zemi dost.

Právě chtěl upozornit Halut'ana na záznamy Tary Villadové o posledních chvílích jejího života, které mohly poskytnout cenné poznatky, když na HALPORU došel radio-gram.

Palubní syntron ho vyhodnotil jako důležitou zprávu z pirátské vysílačky umístěné v M 13 a patřící Allanově tajné organizaci IPRASA. Přijaly ji galaktické stanice a předaly dál. Zněla takto:

„Ježatky pronikají ze všech směrů do M 13. Tolkandové dobyli už víc než dvacet planet a zahalili je do skenovacích polí. Bojové jednotky Křišťálového impéria nejsou schopny zabránit nájezdníkům v jejich tažení. Je jasné, že Tolkandové si už vyhlédli líhňové světy a tím vytvořili předpoklady k tomu, aby se M 13 proměnila v další oblast, kde vymře veškerý inteligentní život."

Po tomto hlášení se rozhostilo tísnivé ticho, než konečně promluvil Norman Eren-gast: „Mám ještě poslední vůli Tary Villadové. Z ní si budeme moct udělat obrázek o tom, co se tehdy stalo, než se z tohoto kosmického sektoru stala zóna smrti. Třeba nám to pomůže zabránit tomu, aby se totéž opakovalo v em třináctce."

Dao-Lin-H'ay: 23. červen 1289 NGL. 8.

Z Terrance nebylo mnoho vidět. Z trubky mu čouhaly jen paže a hlava. Obličej měl posázený diodami, ale přesto byla vidět kůže zbrázděná jizvami po neštovicích. Oči měl zavřené.

Displeje přístrojů v pozadí vykazovaly běžné křivolaké výchylky bez přerušení, pouze na obrazovce indikátoru mozkové aktivity se táhla nekonečná přímka.

Dao-Lin-H'ay se soustředila na tento zcela paralyzovaný, zdánlivě mrtvý mozek. Snažila se do něj proniknout svou myslí a pátrat po aktivních zónách.

Teku, Teku... RonaldeTekenere... To jsem já, Dao-lin-H'ay. Jestli mě slyšíš, dej mi znamení. Stačí zamrkat. Musíš mě přece slyšet, Teku, už kvůli naší lásce... Potřebuji tě. Dej mi nějaké znamení...

Dao-Lin-H'ay vysílala RonalduTekenerovi neúnavně po celé hodiny tyto výzvy a při tom ho držela za ruku. Občas ji v návalu bolesti sevřela mimoděk o něco víc nebo ji zcela vědomě masírovala.

Kde zůstalo souznění, které spolu budovali tolik desetiletí?

Terranec ovšem nereagoval. Mozek měl vyhaslý a jeho tělo udržovala uměle při životě camelotská zařízení. A také čipový buněčný aktivátor, který ID zabudovala Pozemšťanovi do levého ramene. Byl tedy nesmrtelný a mohl ležet v komatu navěky.

Dao-Lin-H'ay za sebou zaslechla slaboučký šramot. Rychle si otřela slzy z obličeje, ohlédla se a spatřila Arfe Loidanovou.

„Tek je tvůj pacient?“ zeptala se své dávné známé.

„Ne, moje oběť,“ odpověděla lékařka. Když na sobě ucítila Kartaniňančin udivený pohled, dodala: „Vyvinula jsem přípravek zvaný mentální retardátor a píchla jsem ho Tekovi při akci na Lokworthu. Dost se mi to přičilo a nevím, co bych dala za to, kdybych to nebyla udělala. Je to moje vina, že Tek je v komatu.“

„Co to má znamenat.Arfe?“ zavřískla Kartaniňanka zlostně. Neměla vůbec chuť foukat na bolístku ještě lékaře. „Nejsem tady proto, abych někoho obviňovala. Jen jsem si myslela, že bych mohla Teka probrat z mráкотného stavu.“

„Obávám se, že to nedokáže nikdo,“ hlesla Arfe Loidanová. „Promiň, Dao-Lin, ale ujely mi trochu nervy. Jenže mě vždycky přepadne hrozný smutek, když se dívám na Teka. Přišla jsem vlastně proto, abych ti předala zprávu od Mylese Kantora. Myslel si, že já jako žena...“ Lékařka sebou trhla, nakysle se pousmála, bezradně pokrčila rameny a dodala: „Jsem fakt jako slon v porcelánu. My-les by tě rád viděl. Hodí se ti to?“

Kartaniňankajako by v té chvíli uměla číst myšlenky Arfe Loidanové. Nemělo to však nic společného s telepatíí, spíš vypožorovala z výrazu obličeje, co se odehrává v její mysli.

Během letu na HALIFAXU pochytila Dao-Lin-H'ay jednu historku podle které byl Ronald Tekener před akcí na Lokworthu pohřben několik měsíců zaživa a tento

traumatický zážitek v něm vyvolával klaustrofobické stavy. Proto prý se Arfe Loidanová zdráhala poslat ho na Lokworth. Bála se totiž, že by u něj mohl propuknout záchvat klaustrofobie, když bude po celé dny uzavřen v SERUNU.

A nyní si Dao-Lin-H'ay četla v lékařčině obličej jako v otevřené knize.

Ronald Tekener je svým způsobem opět pohřben zaživa, *myslela si Arfe Loidanová*.

„Dej mi ještě pět minut,“ poprosila ji Kartaniňanka.

Vzápětí podnikla poslední zoufalý pokus proniknout mentálně k Tekenerově duchu, ačkoli předem věděla, že je to marné. Poté se vydala na vrchní velitelství Camelotu nacházející se za zeleným pásem, lemujícím hlavní město Port Arthur a sousedící s výzkumným střediskem, kde byla také medistanice, v níž trávil den za dnem strnulý, bezduchý Nesmrtelný.

^^^

Dao-Lin-H'ay nepobývala na Camelotu často, třebaže byla jako nositelka buněčného aktivátoru považována za spoluzakladatelů této tajné základny. Ve skutečnosti ale neměla žádný zvláštní vztah ani k tomuto bývalému světu svobodných obchodníků, ani k samotnému hnutí Camelot.

Uznávala sice, že jde o účelnou organizaci, o jakýsi ostrůvek rozumu v moři galaktické nesnášenlivosti, ale nikdy se v ní nedokázala výrazně angažovat. Proč by se měla také starat o potíže Galaktiků, když bylo třeba zvládnout mnohem závažnější problémy v Hangayi? Kartanini a vlastně všechny bytosti v Hangayi ji potřebovali mnohem naléhavěji.

Kdyby se Tekovi nepříhodila ona nešťastná věc, patrně by na Camelot tolik nespíchal. Její vlažný postoj však Camelot'anům nijak nebránil v tom, aby ji považovali za jednu z nich.

Kartaniňanka měla na GILGAMEŠI, kos-

mické lodi nositelů buněčných aktivátorů, dokonce vlastní modul. Když se jí Pěny Rhodan ptal, jaké mu chce dát jméno, spontánně ho pokřtila na VINAU. Tak se nazýval původní svět jejího národa v galaxii Hangay.

Perry Rhodan ji sice ujišťoval, že má VINAU kdykoli k dispozici, ale zatím neměla žádný důvod ho použít.

„Teší mě, že tě vidím po tak dlouhé době,“ přijal Dao-Lin-H'ay My les Kantor ve své kanceláři na vrchním velitelství Camelotu. „I když mě mrzí, že se setkáváme za tak smutných okolností.“

Nebylo to dlouho, co byl Myles Kantor sám ochrnutý a dokázal se pohybovat jen pomocí přístroje. Pak mu ale superinteligence ID implantovala buněčný aktivátor a způsobila zázrak - mohl opět chodit.

Kde je ale ID teď, když je Tek v komatu? zeptala se v duchu zoufale Kartaniňanka. Vzápětí odehnala zlé myšlenky a nahlas řekla: „Právě se vracím ze čtyřicet sedm Tuca-ni a mám přehled o situaci.“

„Já měl na mysli spíš Teka,“ namítl Myles Kantor dotčeně.

„Není zvláštní, že nás víc dojmají osudy těch, které máme na očích?“ zeptala se ho Dao-Lin-H'ay klidně. „Myslím, že všem nám je Teka líto. Skoro nikdo ale nemluví o Perrym Rhodanovi, Reginaldu Bullovi a Alaskovi Saedelaerovi. Přitom jsou už tři měsíce nezvěstní a nikdo nemá tušení, co se jim přihodilo. Možná jsou na tom ještě hůř než Tek.“

„Áno, možná... ach, promiň, já vlastně myslel...“

„To je dobré, Mylesi,“ přerušila ho Kartaniňanka. „Chtěla jsem ti jen naznačit, aby sis ušetřil soustrastné fráze a přešel k věci. Proč sis mě pozval?“

„Prostě jsem tě chtěl vidět, Dao-Lin,“ prohodil vědec, a pak poněkud změněným tónem pokračoval: „A ještě něco. Pracoval jsem na zdokonalení pětidimenzionálního indifferenčního kompenzátoru. To je přístroj, který umí vypočítat parametry koktavého

pohonu tolkandských lodí a tím umožňuje zvýšit přesnost zásahů. Ta je zatím deseti-procentní. Povedlo se mi zdokonalit PIK, jak mu říkám, natolik, že úspěšnost zásahů vzrostla na padesát procent!“

„To jsou dobré zprávy,“ prohlásila potěšeně Dao-Lin-H'ay a myslela to upřímně. „S pomocí tvého vylepšeného přístroje a spolu s Haluťany a Posbíi by se nám přece mělo konečně podařit vyhnat Tolkandy z Mléčné dráhy.“

„Uvidíme,“ odpověděl skromně vědec. „Každopádně tím vzrostly naše šance. Nechal jsem zhotovit značné množství zkušebních zařízení a instalovat je na palubě ENZY. Kromě toho dám konstrukční plány PIK k dispozici všem Galaktikům, aby se daly vyrábět sériově. Už za několik měsíců jimi mohou být vybaveny všechny galaktické kosmické lodě. A pak nastanou ježatkám zlé časy.“

„Předpokládám, že se chystáš vyrazit co nejdříve k hvězdokupě Tucani,“ řekla Dao-Lin-H'ay.

„Samozřejmě,“ odpověděl Myles Kantor. „Ještě dřív bych si ale rád odskočil ke Sluneční soustavě. Mám starost o Atlana a dvojčata Vandemarovic, bojující na Zemi proti Filozofovi. Adams prý od nich už hezkých pár dní nedostal žádnou zprávu...“

„Doprovodím tě.“

^^^

Kosmická loď ENZA byla vskutku impozantní. Měřila přesně 1076 metrů, mělabychatý trup, vypadala jako něco mezi hruškou a sudem a její průměr v nejtlustším místě činil 700 metrů. S těmito rozměry patřila k největším vesmírným plavidlům v Mléčné dráze. A přece šlo pouze o jeden z třinácti modulů vytvářejících GILGAMEŠ.

GILGAMEŠ se momentálně nacházel ve vzdálenosti 6,5 miliard kilometrů od Slunce a čněl tedy hodně mimo Neptunovy dráhy -a tím také mimo dosah sféry Filozofa, který

se zmocnil celé Sluneční soustavy. Kromě něj se v tomto sektoru pohybovaly ještě tucty jiných kosmických plavidel, jež patřila především Lize svobodných Pozemšťanů a hlídkovala zde. Většina galaktického válečného loďstva se však stáhla k 47 Tucani.

ENZA se zprvu nepřipojila ke GILGAMEŠI. Myles Kantor chtěl, aby zdokonalený pětidimenzionální indiferentní kompenzátor, který obdařil zkratkou PIK, měly co nejrychleji k dispozici bojové síly Galaktiků. Proto poté, co opustil s Dao-Lin-H'ay palubu, přikázal důstojníku Jorgeovi Savanovi, aby letěl dál k 47 Tucani.

Homer G. Adams očekával vědce a Kartaniňanku na velitelském můstku centrálního modulu. MERLIN měl jako jediný z 13 komponent GILGAMESE jiný tvar. Byl to rovněž pentagonální dvanáctistěn, ale o průměru pouhých 500 metrů. Ostatní moduly se k němu pak připojovaly.

Velitelem MERLINU byl Kalle Esprot, kterého získal pro projekt Camelot osobně Perry Rhodan. Ertrusan tak byl jediný ze všech velitelů modulů, který neměl implantovaný buněčný aktivátor. Nyní však přijímal rozkazy od Homera G. Adamse.

„Máme nějaké nové zprávy od Atlana a dvojčat?“ vykřikl Myles Kantor, sotva vstoupili na můstek MERLINU.

Palubní hodiny udávaly, že je už 24. červen.

„Neozvali se už skoro čtyři dny,“ odpověděl bývalý šéf Kosmické hanzы, který už celá tisíciletí odmítal nechat si odoperovat hrb a narovnat páteř. „Naposledy jsem s nimi hovořil, když zmizela článkovitá loď nad Kilimandžárem. Atlan mi sdělil, že Mila a Nadja našly způsob, jak proniknout k Filozofovi.“

„Pokud je mi známo, nepodařilo se strukturálním vědmám zneškodnit svými paramentálními schopnostmi ani jednou tuhle neuvěřitelnou bytost.“

„To není tak docela pravda,“ odpověděl Homer G. Adams. „Vím, že se to takhle roz-

neslo. Jenže je tu pár detailů, které jsem nepustil na veřejnost.“

Pokřivený hrbáč se odmlčel, a když zjistil, že své posluchače patřičně zaujal, pokračoval: „Mila a Nadja ztroskotaly na Filozofovi, potud je to pravda. Potom se ale soustředily na jevy v jeho bezprostředním okolí. Filozof má kolem sebe neustále jakousi třpytivou auru. Pokud jsem rozuměl Atlantovi správně, povedlo se sestrám Vandemarovým přečíst obsahy tohoto třpytu a přeměnit je v obrazy. Mila a Nadja podle Allana vybudovaly jakousi promítací plochu, na které předváděly výše zmíněné obrazy.“

„A co se z nich zjistilo?“

„Atlan to považuje za hubený výsledek. Obrazy byly příliš nejasné a neustále jako by se hroutily do sebe. Nedávaly žádný smysl. Tahle fáze trvala víc než jeden a půl dne a skončila zmizením tasemnice nad Kilimandžárem. Promítání obě sestry nesmíme vyčerpalo, jako by je onen třpyt zajal a nedokázaly se od něj hodně dlouho odpoutat. Když se jim pak povedlo zvednout kotvy a probrat se z transu, byly na dně svých sil. Doslova se otfásaly plácem a podle Allana drmolily...“

„Co říkaly?“ vyhrkl netrpělivě Myles Kantor.

Adams si odkašlal a odpověděl: „Nahlédly jsme do budoucnosti. Přinese smrt miliardám živých tvorů a všeobecnou zkázu. A může to být každým okamžikem.“

„A to je všechno?“ protáhla zklamaně Dao-Lin-H'ay. „Nekomentoval Atlan nějak jejich výrok?“

„Byl toho názoru, že třpytivé záblesky představují Filozofův myšlenkový svět. jeho cíle, záměry, úkoly, to, jak si představuje budoucnost - nebo jak by měla probíhat podle jeho vůle. To všechno se skrývá v oné chvějivé záři, prohlásil Atlan.“

„To se nedozvěděl, co přesně viděly Mila a Nadja?“ zeptala se Adamse Dao-Lin-H'ay.

„Jen se mohu domnívat, že dvojčata umožnila Arkonidanovi rovněž přístup do Filozo-

fova světa. To by vysvětlovalo, proč se tak dlouho nehlasí."

"To by ale také mohlo znamenat, že se Filozof zmocnil i těch tří," nadhodila neodbytně Kartaniňanka. „Třeba jsou zajati v potenciální budoucnosti a nemohou se vysvobodit vlastními silami. A jestliže tato budoucnost přinese smrt miliardám živých tvorů, mohla by zahubit i je."

"Obávám se, že moc fantazíruješ, Dao-Lin," umravnil Kartaniňanku Adams a pohlédl prosebně na vždy střízlivě uvažujícího vědce, jako by u něj hledal pomoc.

Myles Kantor ho však zklamal. „Nechci malovat čerta na zeď," prohlásil. „Ale Dao-Lininy obavy mohou mít zcela reálné pozadí."

"Pak musíme co nejrychleji na Zem!" vykřikla Kartaniňanka odhodlaně. „Je to zřejmě jediná možnost, jak zachránit ty tři!" „Nebo s nimi zahynout," poznamenal Adams.

Jeho slova vyžhavila Dao-Lin-H'ay doběla. Už už chtěla vybuchnout, když se náhle ohlásil Phii Agorar z radiocentrály.

"Mám na hlavní frekvenci Allana," vykřikl.

"Sem s ním!" vyštěkl Homer G. Adams.

Na velitelském můstku MERLINU se za krátko zjevil Arkonidanův hologram v životní velikosti. Vypadal hodně zbědovaný. V obličejí jako by zestárl o celá desetiletí, pod naběhlými očima měl temné kruhy a tvářil se vyděšeně jako snad nikdy předtím.

"Homere, jsi na příjmu?" ozval se Atlan cize znějícím hlasem.

"Slyším a vidím tě, Atlane," prohlásil Adams stísněně. „Co se to s tebou stalo, starouši?"

"Je mi teď poměrně jasné, jaký bude konec Země a ostatních jednapadesáti světů, obsazených Filozofy," zachrčel Arkonidan. „A to ještě není všechno. Jednou postihne zkáza celou Mléčnou dráhu. Filozof mi ukázal přesně, jak k tomu dojde. Pokud se ne

stane zázrak, není nejmenší šance na záchranu."

"Zatraceně, Atlane, co to meleš?" „O šestém třípytivém záblesku, Homere. Ten vymaže všechny život v sektoru o průměru deseti tisíc světelných let."

Tara Villadová: červen až září 1289 NGL. 9.

Tara Villadová si nedovedla představit, že by i nadále dělala v životě něco jiného, než kreslila kruhy. Nepřemýšlela o tom, co dělá, a jednoduše se řídila vnitřním puzením. Teprve když opadlo, když se z ní slouplo jako zbytečná, obnošená kůže, si uvědomila, že by byla čarala kruhy, kreslila je do vzduchu nebo zhotovovala z nejrůznějších materiálů snad navěky, nebýt toho, že ji Filozof propustil z téhle nekonečné smyčky...

Byla to důležitá fáze, ale už skončila. Už by jí připadalo nesmyslné zabývat se dál zobrazováním kruhů. Vrátila se do života a zaběhla se zpátky do svého obvyklého rytmu. Byla připravena na další součást procesu zrání.

Její muž Lester ale ještě tak daleko nedospěl. Posmívala se mu, když mířil po spirálovité dráze na toaletu a pak se stejným způsobem vracel do pracovny, aby vytvářel kruhy na terminálu umístěném uprostřed dokola rozestavených kusů nábytku. Choval se jako vzteklý spratek, když mu to nešlo, a naopak výskal radostí, když objevil nové kruhové fasety.

Jejích děti vystoupily z kruhu už před ní. Tara si dodatečně vzpomněla, jak ji ti dva mrňousové s chichotem pozorovali, když kroužila pažemi ve vzduchu jako lopatkami větrného mlýna. Bylo jí jasné, že Kim a Pat se jí ve skutečnosti nevysmívali, jen jim bylo směšné, že maminka stále ještě byla ve fázi, kterou oni až překonali.

Děti byly zřejmě učenlivější než zlostnatější dospělí.

„Ty už ses zase probudila, že jo, maminko?“ zeptal se Tary šestiletý Pat.

O dva roky starší Kim káravě strčila do bratra a prohlásila přemoudře: „Vždyť vidíš, že nás dohonila, ne?“ Pak se obrátila na matku a vážně se jí zeptala: „Co je to smrt, mami?“

Taru by vlastně mělo udivit, proč osmileté dítě klade tak podivné otázky, přesto odpověděla stejně vážně: „Smrt je přechod do jiné formy bytí.“

„Tos ale řekla hodně šroubovaně,“ vyprskl Pat a ohnul znechuceně nosík. „Stavba je hotová a teď je třeba ji vyzdobit. Ato je smrt.“

Tara si všimla, že její děti jsou zase o několik kroků napřed. I předtím objevily kruh už ve chvíli, kdy ho ona ještě zoufale hledala. A teď rozumují o smrti, zatímco ona ještě přemýšlí o tom, jak by si měla uspořádat novou etapu svého života.

„Musím si to nechat projít hlavou, děti,“ prohlásila vyhýbavě, aby se před nimi neztrapnila.

„Smíme k jezeru?“ zeptala se jí KilM.

„Ale to víš, že ano.“

Tara byla ráda, že se na chvíli zbaví dětí a bude moci být sama. Kim a Pat ji zmáhali, protože dozrávali rychleji než ona. Všechno jim šlo snáz. Byli Filozofovým poučkám mnohem přístupnější, protože měli nezkaženou mysl.

Pat měl vlastně pravdu: Učedníci byli propuštěni z kruhu, protože stavba byla konečně hotová, Goeddina tajná skrýš. Nyní je ale třeba tento útulek vyzdobit. Ale jak?

Uvažuj přece, Taro. Co bys mohla udělat pro to, abys navrhla pro Goeddinu svatyni vhodnou okrasu? Čím bys měla Goeddu obdarovat?

„Svým životem,“ vydechla Tara Villadová tiše a zaplavil ji pocit nevyslovného štěstí, neboť právě poznala, že našla správnou odpověď. Vzkročila tak do další fáze svého vývoje. Dozrála a dohonila své děti.

Až se do Goeddiny svatyně nastěhují milióny duší, nebude to důstojná ozdoba?

Tara naslouchala Filozofovu poselství a pronikalo hluboko do jejího nitra.

Kdo očekává od Goeddy milost, musí obětovat svůj život. Obětovat znamená dávat!

Tara Villadová byla připravena darovat Goeddě svůj život. Bylo to přesně to, co chtěla od první chvíle, kdy se spojila s Filozofem, jen nedokázala toto přání přesně vyjádřit. Nejprve bloudila v kruhu a pomalu, porna-, loučku byla vedena ke světlu poznání, li

Nyní věděla přesně, co chce. Nebyla si ^ však vůbec jistá, jak by měla uskutečnit své přání. Bylo jí necelých čtyřicet let a podle „;“ statistiky měla před sebou ještě sto padesát ; let života. Bude chtít Goedda čekat tak dlouho?

Umírání nemusí být bezpodmínečně dlouhodobý proces, *znělo Filozofovo poselství. A sděloval to nejen Taře, nýbrž všem miliardám Pozemšťanu, kteří už prožili natolik, i; ze si položili otázku o smrti.* Tento proces se dá zkrátit.

Tara se lehce zachvěla, když si uvědomila, ' dosah těchto slov. Nahlédla do pracovny, kde i seděl Lester a čmáral si jako malé děčko je-'. den kruh za druhým. Záviděla mu v té chvíli-> li, že se zatím potýká s těmito problémy. ;;

. Vzpírat se něčemu tak přirozenému jako je smrt, se přičí přírodě samotné. Všechna í pozemská náboženství hlásají, že konec tě- ;. lesného bytí znamená vstup do vyšší formy ;""j existence. Není ale žádná věrouka, která by i? učila touze po tomto kýženém stavu. Já vás, K tedy provedu v pěti lekcích školou umírání.

Když Taru Villadovou dostihlo toto poselství, projela jí děsivá bolest. Srdce jí bilo jako Splašené a zdálo se, že jí exploduje mozek, ;' když se jí začalo před očima všechno třpytit a blýskat. Bytové zařízení a celý pokoj jako.;

by se rozložily na několik vrstev a rozostřily se, a krátce nato se všechno vrátilo do původního přehledného stavu. Netrvalo ale dlouho a Tara zase viděla všechno několikanásobně rozvrstvené. To vše se odehrávalo ve zlomcích vteřin a každý třpytivý záblesk

v ní vyvolal vlnu nevýslovné fyzické bolesti.

Tara si postupně zvykla na záblesky, bolest odezněla a prázdný mozek se jí opět zaplnil myšlenkami, i když zmatenými a nesouvislými.

Vtom se z pracovny ozval příšerný řev a zakrátko se odtamtud vyřítil Lester. „Můj syntron vypustil duši," vykřikl, avšak bez jediného náznaku zlosti nebo lítosti. „Prostě kleknul."

Když Tara pohlédla manželovi do očí, uvědomila si, že onen zářpyt pro něj byl jako blesk poznání. Lester už nebude kreslit žádné další kruhy.

„Taro, teď už vím, že smyslem života je smrt," hlesl Lester.

„Ach, Lestere!" zvolala Tara Villadová a celá šťastná se mu vrhla kolem krku.

Ve zprávách hlásili, že dnes, 12. června v 10.43 se z nevysvětlitelných důvodů zhroutila syntronická síť v celé Sluneční soustavě. Dokonce i NATHANOVI selhaly na několik okamžiků veškeré funkce. Prý ale proč se znepokojovat, protože všechny syntrony už zase pracují normálně.

Další mluvčí uváděl „nevysvětlitelné zhroucení syntronické sítě" na pravou míru:

„My všichni víme, jaké znamení nám bylo dáno. Toto byla první Filozofova lekce. Kdy nás obdaří druhou?"

Zatímco se Tara objímala s Lesterem, pošeptal jí manžel do ucha: „Právě jsem se to dozvěděl, miláčku. Smrt je vytoužený cíl. Musíme ji hledat, ať v jakékoli podobě. Je jedno, zda zemřeme rukou cizince nebo nejlepšího přítele, duchovního pastýře nebo manželky či manžela. Vždy ji musíme přivítat. I když se připravíš o život sama, vstoupíš bez problémů do Goeddiny říše."

Tara uviděla přes Lesterovo rameno Kim, jak vchází do domovních dveří. Holčička držela v ruce svou panenku, které chyběla hlava.

„Mami, myslíš, že Dolly je už teď u Goeddy?" zeptala se Kim Tary.

^ x ^

Terranci přijali první Filozofovu lekci dobře, i když si v první chvíli skoro všichni mysleli, že je posílá na smrt, jakmile v nich vyvolal neskutečný děs první záblesk. Hrůza však z nich postupně opadala.

Jeden ze sousedů Villadových ale opravdu nepřežil první zářpyt. Měl slabé srdce a zabudovaný kardiostimulátor, který záblesk vyřadil z provozu. Jeho pohřeb se proměnil v bujarou oslavu. Smuteční projev pronesl jeho dobrý přítel a v závěru prohlásil, že sám odejde dobrovolně za zesnulým ke Goeddě. Několik vteřin nato padl mrtev k zemi a v očích měl euforický lesk. Těsně předtím mezi zuby rozkouši kapsli s jedem.

K podobným případům však zatím docházelo zndkavě. Terranci ještě nebyli natolik vyzrálí, aby správně uskutečňovali poučky ze školy umírání. Sice znali jejich význam a snažili se je uvést do praxe, ale nedokázali ještě překonat zábrany vytvořené výchovou a společenským řádem. Přesto byli dobrými učedníky.

Lester opět začal pracovat v architektonické kanceláři a Tara vykonávala stejně jako předtím čestnou funkci členky Výboru na pomoc občanům. Práce jim oběma prospívala a rozšiřovala jejich obzory. Dozvídali se nejrůznější názory spousty lidí na smrt a mohli si tak doplnit vlastní mínění. Oba byli inteligentní a psychicky dostatečně odolní, aby oddělili zrna od plev a dospěli k individuálnímu obrazu světa.

Filozof jim v tom příliš nepomáhal, mohl nabídnout jen všeobecná pravidla. Cíl ale měli jasný a museli se k němu přiblížit vlastní cestou. Tara věřila, že našla takovou, po které se dá jít.

Jednou v noci, když leželi zpocení, vyčerpaní, ale neukojení vedle sebe po plnění manželských povinností, Lester zavrčel:

„S tímhle bychom měli přestat. Mám při tom pocit, jako bych Goeddu o něco okrádal. Je to odporné i po fyzické stránce."

„Goedda přece nechce naše **těla**," namítla mrzutě Tara Villadová.

„Přesto. Rád bych **zachoval cudnost do** příští Filozofovy lekce."

Tara byla velmi ohleduplná, a když vytušila, že sex vyvolává v Lesterovi pocity viny vůči Goeddě, přizpůsobila se mu. Přitom se jí předtím milování opět zalíbilo; od chvíle, kdy objevila kruh, nebylo nic, co by ji zaujalo tak jako tato podružnost. Ve Filozofových poučkách nebyla žádná pasáž, která by horlila proti tělesnému styku dvou milujících se lidí.

Lester ale byl ve své fanatické víře natolik zarytý a zatvrzelý, že se nedokázal věnovat ničemu jinému než Filozofovým poučkám.

Tara se s tím smířila, i když se domnívala, že člověk by měl kráčet vstříc vytoužené smrti patřičně uvolněný a vyladěný.

Byla opět jedna z nocí, kdy Lester ležel v posteli a nemohl usnout, protože si lámal hlavu s tím, zda skutečně žije v souladu s Filozofovým učením. Uvažoval, proč jim Filozof už dávno neposkytl druhou lekci ve škole umírání. „Co jsme udělali špatně?" rozjímal nahlas. „Copak nejsme hodní toho, aby nás přijala Goedda? Co musíme udělat, aby se nám dostalo této milosti?"

Vtom jako by pokoj ozářil blesk zvenčí. Tara se vzepjala a svíjela se pod mentálními a fyzickými údery. Třebaže zátřpyt přišel stejně nečekaně jako poprvé, nebyl tak hrozný. Tělo i duch na něj byly připravené - a jako by po něm přímo prahly. Taře to nyní připadalo, jako kdyby ji chytily porodní bolesti. Po nevýslovné bolesti se dostavil obrovský pocit slasti.

Lester ležel vedle ní, koupal se v potu a svaly na prsou a na nadloktích se mu poškuřovaly, jak dozníval tělesný šok. Z úst se mu ale draly blažené vzdechy. „Jak jsem toužil po téhle chvíli," zamumlal zasněně. „Co se může člověku přihodit krásnějšího, než když Je zmrskán a pak vejde do ráje?"

Tara měla podobné pocity. Natáhla ruku, našla manželovu a sevřela ji v dlani.

„Jak jsem se nemohl dočkat, až přijde tahle lekce," pokračoval Lester blaženě. „Teď vím, co mi chce osobně říct Filozof. Volá mě - vlastně nás oba - ke Goeddě. Rád bych, abychom uposlechli jeho volání. Jeden nechť pomůže druhému a pak se vydá sám na cestu."

„Ano, cítím to také tak," vydechla šťastně Tara Villadová.

Když se nad ni Lester sklonil, byla připravena na polibek smrti. Druhá Filozofova lekce v ní zněla ještě tak silně, že přímo prahla po tom, aby ji manžel poslal na cestu.

Když se jeho rty přimkly k jejím a ucítila, jak jí silnými prsty zmáčkl nosní dírky, bylo jí najednou nesmíme lehko. Věděla, že se to musí stát hned teď, kdy ještě úplně nevyprchal Goeddin vliv. Později už by jí chyběla k tomuto kroku vůle.

Taru začaly opouštět Smysly. Nedokázala však zabránit tomu, aby se její tělo bezděčně nevzepřelo Lesterovi, který milosrdně usmrcoval svou ženu. Byly to jen motorické reflexy, vlastně nechtěla mlátit kolem sebe pažemi ani kopat nohama, přičilo se jí vytrhávat manželovi vlasy a škrábat ho do obličejů. Přesto ho to odradilo a nedotáhl svůj úmysl do konce. Pustil ji, převálil se na svou stranu postele a rozvzlykal se.

„Chudáčku Lestere," politovala ho Tara.

Vzápětí koutkem oka zahlédla Kim stojící ve dveřích ložnice. Když otočila k dcerce hlavu, ta utekla jako uličnice přistižená při nějaké lumpárně. Tara si jí nevšímala.

„Jsem tak slabý, tak slabý...," bědoval Leštěn

„*Já ti pomůžu, miláčku,*" slíbila mu Tara a *mínila to zcela vážně*. Ale nepůjde s tebou, Lestere, neboť bych nerada přišla o příští Filozofovu lekci. Chtěla bych je absolvovat všechny, *pomyslela si*.

Dva dny nato jí manžel řekl: „Zapomeň na to, co se stalo v noci, kdy došlo k záblesku! Rozmyslel jsem si to. Opovaž se na mě vztáhnout ruku!" ^

„Co se stalo, zlato?"

„Pomohl jsem umřít jednomu kolegovi v práci,” přiznal se Lester rozechvěle. „Tak na mně dyndal, že jsem mu to nakonec nemohl odmítnout. Přál si tak zoufale odejít z tohoto světa, ale nenašel v sobě dost síly, aby to udělal sám. Myslel jsem si, že já mám síly a víry dostatek. A také jsem si myslel, že to bude pro nás pro oba jakási generální zkouška, Taro. Podal mi paprskomet a sám si vsunul hlavě do pusy. Stačilo mi jen zmáchnout spoušť. Ve chvíli, kdy jsem to udělal, začal zvracet... je mi zle ještě teď, když si na to vzpomenu. Neměl jsem tušení, že umírání může být tak hnusné. Nechci, abychom si takhle ublížili.”

„Přirozeně že ne, Lestere. Ani já nemíním zemřít předčasně. Chtěla bych si naplno vychutnat všechny Filozofovy lekce.”

^^^

Společně navštívili zasedání Výboru na pomoc občanům. Tam se dozvěděli, že spouště ostatních se vedlo podobně jako jim. Také se všelijak vymlouvali, proč se jim přičítá pomáhat zemřít druhým nebo sobě.

Jednou z čestných výjimek byl politik Alexandr Erengast, jeden ze čtyř Terranců, které ustanovil Cistolo Khan nástupci Bruna Drenderbauma. Erengast ve své slavnostní řeči plamenně horoval pro školu umírání. Vzápětí se přímo před zapnutými kamerami polil benzinem a zapálil.

Místo aby ale šokovaní svědci sebeupálení hromadně následovali politikova příkladu, hlasitě pochybovali o tom, že si Goedda skutečně žádá takovou oběť. Tara ani nedokázala odsoudit tyto zbabělé postoje.

Tušila, že Terranci potřebují ještě několik lekcí, aby se oprostili od strachu a přijali smrt v jakékoli podobě - aby po ní přímo prahli, **jak** kázal Filozof.

Vtom se shromážděním roznesla zvěst o sebevraždě skupiny dětí. Do sálu vtrhl zcela zděšený stařec a zájímavě oznamoval: „Houf děcek... utopili se v jezeře...”

Medirobot mu musel vstříknout uklidňující prostředek a teprve potom mohl stařec podat souvislejší zprávu.

„Viděl jsem osm nebo devět dětí, ani jednomu nebylo víc než deset let. Obložily se těžkými kameny. Tušil jsem nejhorší a volal jsem na ně, abych je odvrátil od hrůzného činu. Bylo ale pozdě. Všechny skočily do vody, všechny... tedy až na jednu dívku. Ta mi pak řekla skoro omluvně, že to nemohla udělat, protože se prý musí ještě postarat o rodiče...”

Tara a Lester vytrvali, dokud nebylo vyloveno sedm dětských mrtvolek. Jednou z nich byl Pat a Tara se proti své vůli rozplakala. Kim mezi maličkými sebevrahy nebyla.

Lester však nadšeně prohlásil: „Náš chlapec to dokázal. Obdivuju ho.” Vzápětí vzal Taru pod paží a vedl ji domů. Přicházeli k domu, když Tara začala něco tušit a dala manželovi přednost. Sotva Lester stoupl na práh, ze zárubně vyšlehly zářivé blesky a spálily ho na uhel.

Tara se na něj dívala, dokud se nepřerušil elektrický obvod a nepohasly výboje. Teprve potom vešla dovnitř a zavolala na Kim. Ta vylezla neochotně ze své skrýše a čekala, že jí matka patřičně vynadá. Tara ji ale pohladila něžně po vlasech a řekla jemně:

„Zachovala ses správně. Tolik si to přál, ale nenašel k tomu sílu. Se mnou je to ovšem jiné. Ráda bych prožila všechny Filozofovy lekce a vytrvala až do poslední chvíle. Toužebně si přeju, aby si mě k sobě povolala sama Goedda.”

„Vážně?”

„Vážně.”

10.

Pátý záblesk byl nejdůležitější. Čtvrtý toho mnoho nezpůsobil, až na to, že ještě zesílil touhu všech Terranců po odchodu ze života a zvýšil tak příslušně počet úmrtí. Mně.

ovšem nedodal očekávaný impuls a zklamal mě. Jak jsem zjistila z rozhovorů s ostatními, také oni na tom byli podobně.

Avšak už šest dní nato se dostavil pátý zá-
třpyt. Byl jedinečný, nesrovnatelný - a silnější než všechny předchozí dohromady. Otrásl mnou od prstů na nohou až po kořínky vlasů a měla jsem pocit, jako kdybych se , ocitla ve výboji vysokého napětí. Takhle nějak se musel cítit Lester, když mu Kim uštědřila ránu z milosti...

Když bylo po všem, věděla jsem, že tohle byla jen sladká vábnička na skutečnou smrt. A tím víc jsem se utvrdila v přesvědčení, že nedovolím nikomu, aby na mě vztáhl ruku. Chtěla jsem prožít šestý záblesk při plném vědomí.

Bylo to ale od onoho 22. září čím dál těžší.

Pátý zářpyt zpusťoval řady slabých a poslal jich na smrt miliony. Goedda nám tím vyslala zvěst, že se blíží velkolepé finále. A já vím, že to bude hostina pro miliardy lidí, Goeddo...

Pokud si tohle někdo poslechne... třebaže nevím, kdo najde mé záznamy, když Goedda do sebe vsaje všechny život... ale pokud je někdo přece jen nalezne a poslechne si je, mohl by si myslet, že snad si patřičně nevážím toho, co se děje.

V tom případě by si měl prohlédnout obrazy a zjistí, že jsem vlastně už nepřítomná. Přesvědčila jsem se o tom, když jsem se podívala do zrcadla: V duchu jsem už přešla do Goeddy, třebaže ještě přebývám ve svém těle. A dotyčný pozná, že myslí všechno naprosto vážně.

Zatímco pořizuju tenhle záznam, pobíhají kolem jezera spousty šilenců. Pátý záblesk způsobil, že se mentálně zhroutili. Stali se z nich sektářští fanatici a honí ostatní lidi, aby je sprovodili ze světa a odeslali ke Goeddě.

Mám v domě instalované tři kamery, které zaznamenávají všechno v okolí. Dvě další jsem umístila na zahradě, aby nahrávaly to,

co se děje na sídlišti. Jednu ale mezitím zničili ně jací vandalové. Nic jim nevyčítám, jen , je mi jich líto. Nejsou schopni opravdu porozumět Filozofovým poučkám. Jsou slepí a hluší pro pravé zvěstování, které si vykládám taktové nejvyšší štěstí odolat všem pokušením a oddat se Goeddinu polibku.

Neusiluju o nic menšího. A proto jsem se zabarikádovála v domě a nemíním se odsud hnout ani na krok. Kromě toho tím chráním také Kim, která mi oznámila, že chce se mnou vytrvat až do konce. Na druhé straně ale si na ni dávám pozor. Musím, protože moje dcerka zřejmě lituje toho, že to tehdy - připadá mi to už jako celá věčnost - postihlo jen Lestera. Sice jsem jí dostatečně důrazně vysvětlila své stanovisko, nejsem si ale jista, zda mi vůbec uvěřila.

Ještě jedno mi vrtá hlavou. Je mi divné, jak Kim dokázala přepólovat obvody tak, aby se z domovních dveří stala smrtonosná past. Vždyť je jí teprve osm! Musím se jí na to zeptat.

„Kime, zlato, jak jsi dokázala **zavést do** dveří elektrický proud?“

„No **prostě tak.**“

„Tohle vysvětlení mi nestačí. A odlož, prosím, ten vibrační nůž, znervózňuješ mě.“

„Musím se přece něčím bránit, ne?“

„Tady uvnitř jsi v bezpečí. Tak buď tak hodná a spusť. Jsem přece tvoje máma a věříš mi, ne? Půjďme spolu ruku v ruce ke Goeddě...“

„Z toho nic nebude!“

„Glene, jak ses dostal do domu?“ vyjekla jsem užasle.

„To víš, tvůj dobrý soused přece zná zadní vrátka. Můžu jimi sem chodit, kdy se mi zachce. Jako ten večer, kdy jsem Kim pomohl poslat jejího kreténského tatínka za Goeddou.“

„Ty? Kim, pověz, že to není pravda!“

„Mami, jak bych mohla sama...“

„Ano, Taro, zlato. A teď jsem přišel, abych dokončil svoje dílo. Goedda mě vyvolila a jsem její prodloužená ruka. Dovedu k ní

všechny zbabělce... **Kim, co to?...** Dej **pryč**, ten 'ku. Protože se třpytivé jevy dostavovaly v čím dál kratších časových odstupech, bylo jasné, že

•^ Byl to šok, když Glen Browse náhle stanul v pokoji s dlouhými automatickými za^ hradními nážkami, z kterých kapala krev, a oči mu plály šílenstvím.

Podívala jsem se ještě jednou na záznamy a teprve v té chvíli jsem si všimla, jak Kim kradí sáhla pro vibrační nůž a zabodla ho Členovi do zad. Znovu ho vytáhla a několikrát to zopakovala.

"„Zlatíčko, Kim, tolik tě miluju. Kdybych byla schopna milovat nějakého člověka alespoň přibližně tak jako Goeddu, byla bys to

,^-" „Ach, mami!"

V té chvíli se moje maličká rozplakala. Stály jsme tam jako dva útesy odolávající mocnému vlnobití, v němž se utápěla Země trýzněná bezuzdným řáděním band náboženských fanatiků.

Bohužel jsem nestihla zaznamenat svolání První Pozemšťanky k obyvatelstvu. Nevím, co si o něm mám myslet. Paola Dašmaganová vyzvala Terrance, aby využili každé příležitosti a dovedli Goeddě další duše. Obávám se, že se také pomátla. Ani nestačila dokončit projev, protože zemřela rukou Cisto-la Khana. Komisař LSP zamumlal něco v tom smyslu, že je zcela oprávněné způsobit kazateli totéž, k čemu nabádá ostatní.

Nebylo snadné pochopit jeho víceméně zmatená slova, ale rozhovořil se dál o Goeddě, o běhu světa a o jakési duchovní bance, do které vejdou všichni lidé.

Také v tomto případě jsem pak litovala, že jsem nezaznamenala jeho řeč.

„Já, Cistolo Khan, jsem vláda," hřímal komisař LSP. „NATHAN je jen neškodný bubák. Tento mocný syntron na Měsíci není akceschopný. Jen já mám pravomoc disponovat NATHANEM. Nedopustím, aby manipuloval Terranci jako předtím..."

Tak přibližně zněla jeho slova, jak jsem se je snažila reprodukovat.

Mezitím uplynuly tři dny od pátého zábles-

Byly jsme s Kim připraveny. Vyšňořily jsme se, zkrášlily a lehly si do manželské postele. Držely jsme se za ruce, protože jsme se rozhodly odejít ke Goeddě společně!

Kameru nechám zapnutou. Našpulím rty a posílám Kim vzdušný polibek.

Tiskne mi ruku a šeptá: „Cítíš to taky, mami?"

„Co?"

„Lehké mrazení, jako vždycky, než má přijít záblesk..."

Automatická časomíra udávala 21.33 hodin. Bylo 25. září 1289 NGL.

Atlan: 25. červen 1289 NGL. 11.

Atlan sledoval, jak zátřpyt pohlcuje Taru a Kim. Křečovitě se roztřásl, jako kdyby do nich někdo pustil elektrický proud, život z nich začal vyprchávat a po chvíli ležely v posteli pouze neživé lidské slupky. I v okamžiku smrti se žena a holčička držely za ruce. Vypadaly pokojně, jako kdyby *spaly*, a v obličejích měly výraz tiché extáze. Bylo to, jako kdyby prožívaly nádherný sen.

A totéž, co se přihodilo matce a dceři, po^ stihlo miliardy dalších lidí na celé Zemi. A dalším miliardám živých tvorů na všech 52 planetách, ovládaných Filozofy. A také **na** nesčetných světech, planetoidech, kosmických stanicích a lodích v rozlehlé oblasti Mléčné dráhy

Atlan nyní chápal, proč se Mila a Nadja Vandemarovy křečovitě rozvzlykaly, když poprvé Filozofovým prostřednictvím nahlédly do budoucnosti bez Arkonidana.

Také jemu bylo do breku podobně jako dvojčatům. Nic mu nepomáhalo, když si stále dokola říkal, zeje to pouhá vize, že se to ješ-

tě nestalo, že jsou to jen obrazy stvořené ve Filozofově mysli.

Atlanův šok nezmírnilo, ani když se v duchu utvrzoval, že zážitky Normana Erengasta pocházejí pouze z Filozofových představ, z budoucnosti, která možná ani nenastane, že Halut a Svět sta sluncí ještě zdaleka nepodlehli zkáze a že není vůbec jisté, že si Tolkandové zřizují líhňové světy v M 13.

Nijak ho neuklidnil ani extramozek, když mu začal vysvětlovat: Atlane, nic z toho není skutečnost. Filozof ti jen ukázal, jaké by to mohlo být, jak by utvářel budoucnost, kdyby mohl vládnout podle své libosti. Byla to pouhá vize, která nemá žádné opodstatnění v přítomnosti. Nic z toho, co jsi viděl, není nezvratné. Zbývá ještě dost času na to nastavit výhybky běhu času a upravit budoucnost. Vždyť se zatím ještě ani jednou nezablýsklo.

Přísně logická zvláštní mysl neudělala na Atlana žádný dojem, protože věděl, že neexistuje žádný prostředek, jak zastavit Filozofa. Zatím ještě se neumíralo ani na Zemi, ani v oblasti o průměru několika tisíc světelných let, Arkonidanovi bylo ale jasné, že k hromadné tragédii dojde přesně tak, jak prorokoval Filozof.

Tato bytost disponovala takovou mocí, že si mohla pohrávat s Allanem, Milou a Nadjou jako kočka s myší.

V té chvíli si Arkonidan uvědomil, že projekce obrazů ve sféře vytvořené dvojčaty proběhla s Filozofovým souhlasem. Ano, Filozof jim chtěl ukázat, k čemu dojde, třebaže se do určité chvíle bránil, aby Mila a Nadja Vandemarovy nahlédly do jeho nejskrytějších myšlenek a záměrů. Nyní před nimi neměl žádná tajemství, protože věděl, že mu nemohou uškodit.

Filozof byl poměrně veliký, měřil víc než dva metry. Měl zelenou, jakoby plastovou pokožku, plochý a široký trup. Z ramen mu čněly dvě trubkovité paže a zespodu vycházely dvě stejně trubkovité nohy. Údy byly uspořádány jako u humanoida, ale nebyly vidět žádné klouby. Pohyboval se nemotorně,

jako by na chůdách. Krk neměl žádný a hlava měla tvar válce, nahoře a po stranách byla poněkud zploštělá. Na ní bylo umístěno bílé oko s tlustým víčkem, úzký nos s mnoha dírkami a kulatý ústní otvor.

Ústa se pohybovala, jako kdyby k nim Filozof promlouval, ale nic nebylo slyšet. Zato na sférickém „filmovém plátně“ se střídaly výjevy. Nejprve se objevil Filozof sám - a to v dvojím provedení. Jednou před panoramatem Kilimandžára a podruhé jako obr téměř přecházející tuto vysokou horu.

Chtěl jim zřejmě dát najevo, že se nachází - ve dvou úrovních bytí současně a že v oné vyšší formě je ještě mocnější než na Zemi.

Filozofova projekce postupně vybledla a ustoupila vizím, předvádějícím možné hrůzoplné děje. Atlan a sestry Vandemarovy nyní zažívali, jak se Norman Erengast po pětileté nepřítomnosti vrací do Mléčné dráhy a zjišťuje, že v Sluneční soustavě přestal existovat život a vyhynuli všichni Pozemšťané.

Sledovali, jak se Erengast setkává s Halufanem Dormatem, jak společně odlétají na Zem, kde nachází mezi hromadami hořících těl multimediální deník Tary Villadové, z něhož se dozvídá, jak Terranci s každým zatřpytění spěli blíže ke svému zániku. j; Na Allana a obě sestry to mělo každopádně žádoucí účinek. Arkonidan se dostávala ^ z šoku jen velmi těžce. Nevzpamatoval se úplně ani do chvíle, kdy hovořil s Homerem G. i Adamsem. Vyžádal si odklad a přerušil spojení.

Mila a Nadje se vedlo ještě mnohem hůř než jemu. K psychickému otřesu se přidala ještě fyzická slabost vyvolaná udržováním projekčního pole, v němž Filozof předváděl budoucí hrůzy. Deset modulů je muselo vytáhnout z Filozofova kruhu a dopravit k jejich tryskovému letounu.

Nyní Atlan pozoroval v dálce třpytivé pole, kolem kterého kroužilo několik set lidí. Proč organizuje tohle divadlo? napadlo ho. Aby načerpal energii ze svých tendrů?

„Filozof s námi manipuloval, jak se mu za-

chtělo," vydechla Mila Vandemarová. „Pustil nás k sobě, a přece jsme se mu nepřiblížily ani o centimetr."

„Existuje skutečně na dvou místech současně," ozvala se Nadja. „A i kdybychom pronikly k němu na vyšší úroveň - jak bychom se mu dostaly na kobytku, když je tam patrně ještě mocnější?"

„Může svou moc jen předstírat," uvažoval nahlas Atlan., „Neměli bychom mu zobat z ruky všechno, co nám možná sugeruje. Tře-ba je na vyšší, mocnější úrovni zranitelný. Možná by se nám podařilo ho dostat právě v téhle druhé existenční úrovni, kterou bych nazval snová bublina."

Nezní ti samému tahle slova jako hesla vzbuzující falešný optimismus? *přihlásil se extramozek*. Když ne tady, pak třeba ve snové bublině... jak chceš tuhle fiktivní sféru najít. Jak do ní chceš proniknout?

Atlanův extramozek měl zase jednu pravdu.

, Vzápětí obdržel Arkonidan signál. Nyní "už byl připraven podat zprávu Homeru G. Adamsovi. Jenže se neozval hrbáč, ale Caljono Yai. Muselo jít o velmi naléhavou záležitost, když se Herreachanka překonala a použila pozemšťanskou techniku na Tro-kanu.

„Stalo se něco hrozného," oznámila Caljono Yai, ale nevypadala příliš rozrušeně. „Byl aktivován obrŠimbaa a podařilo se mu otevřít okno do vedlejší sféry. Mám strach, že to vsaje na druhou stranu všechny zúčastněné. Až se okno zvětší, mohlo by to postihnout celý Trokan." •

„Okno do vedlejší sféry?" vyhrkl Atlan zaujatě. „O co vlastně jde?"

„O temný, vše pohlcující blesk... Mila a Nadja by to mohly díky svým schopnostem definovat určitě lépe."

Atlan už už chtěl namítnout, že dvojčata jsou příliš zesláblá, než aby se mohla pustit do nebezpečných pokusů s rozměry, ale rozmyslel si to.

„Letíme k vám na Trokan," řekl a Herreachanka zrušila bez dalšího komentáře spojení.

Arkonidan se v duchu ptal, zda je možné, aby se Herreachům povedlo získat přístup k dimenzi, která je třeba Filozofovou druhou existenční úrovní...

Nastoupili do vesmírného tryskáče, a než odstartovali, Atlan vyrozuměl Homera G. Adamse o změně cíle.

Dao-Lin-H'ay a Myles Kantor vzkázali Arkonidanovi, že zamíří rovněž na Trokan.

Atlan se nemohl za žádnou cenu zbavit hrůzyplného výjevu umírající Země.